

Tóm tắt: Hội nghị thượng đỉnh Trump-Tập ngày 30 tháng 10 năm 2025, đánh dấu một thời điểm quan trọng trong mối quan hệ phức tạp và thường xuyên căng thẳng giữa Hoa Kỳ và Trung Quốc. Diễn ra trong bối cảnh cạnh tranh chiến lược dai dẳng, tranh chấp thương mại và đối đầu công nghệ, cuộc gặp này được xem là cơ hội để giảm căng thẳng. Tuy nhiên, các phân tích ban đầu cho thấy hội nghị kết thúc không phải bằng một thỏa thuận lớn hay một cuộc đối đầu gay gắt, mà bằng một “khoảng dừng chiến thuật” - một sự giảm căng thẳng tạm thời nhằm phục vụ lợi ích chiến lược trước mắt của cả Washington và Bắc Kinh. Báo cáo này đi sâu vào bối cảnh trước hội nghị, xem xét các kết quả chính, khám phá các động lực đằng sau sự lắng dịu chiến thuật này và cân nhắc các hàm ý tiềm tàng cho tương lai quan hệ Mỹ-Trung.

Mục lục - Giới thiệu - Bối cảnh Hội nghị: Một Cảnh quan Địa chính trị Mới - Quan hệ Mỹ-Trung Trước Hội nghị - Sự Trở lại của Trump: Một Cách tiếp cận Giao dịch - Kết quả Chính của Hội nghị Thượng đỉnh ngày 30 tháng 10 năm 2025 - Đối thoại Thương mại và Kinh tế: Một Lệnh ngừng tạm thời - Công nghệ và Cạnh tranh Chiến lược: Duy trì các Rào cản - Đài Loan và An ninh Khu vực: Duy trì Hiện trạng - Lý do cho “Khoảng dừng Chiến thuật” - Động lực của Hoa Kỳ: Tập trung vào Nội địa và Đánh giá lại Chiến lược - Động lực của Trung Quốc: Ổn định Kinh tế và Định vị Toàn cầu - Hàm ý và Xu hướng Tương lai - Kết luận - Nguồn tham khảo

Tổng quan Hội nghị và Bối cảnh Toàn cầu

Bối cảnh Địa chính trị và Căng thẳng Trước Hội nghị

Cuộc gặp giữa Tổng thống Hoa Kỳ Donald Trump và Chủ tịch Trung Quốc Tập Cận Bình vào ngày 30 tháng 10 năm 2025, diễn ra trong bối cảnh quan hệ song phương căng thẳng sâu sắc, đánh dấu cuộc gặp trực tiếp đầu tiên của họ sau hơn sáu năm, kể từ hội nghị thượng đỉnh G20 tại Osaka, Nhật Bản, vào tháng 6 năm 2019 (VietnamPlus, 2025a). Khoảng thời gian gián đoạn được đặc trưng bởi cuộc chiến thương mại leo thang, cạnh tranh công nghệ gay gắt và lợi ích chiến lược ngày càng xa nhau, tạo ra một môi trường phức tạp và biến động cho hội nghị thượng đỉnh. Nguồn gốc chính của xung đột vẫn là cuộc chiến thương mại bắt đầu trong nhiệm kỳ đầu tiên của Trump, đã làm rung chuyển nền kinh tế toàn cầu và gây tổn hại cho các doanh nghiệp ở cả hai quốc gia (CNN, 2025d). Cuộc đối đầu kinh tế này còn trầm trọng hơn bởi sự cạnh tranh khốc liệt trong các lĩnh vực công nghệ quan trọng. Hoa Kỳ đã áp đặt các hạn chế nghiêm ngặt đối với thiết bị viễn thông của Trung Quốc, viện dẫn các mối lo ngại về an ninh quốc gia, và nhắm mục tiêu vào các công nghệ quan trọng như chip AI tiên tiến từ các công ty như Nvidia, vốn vẫn là một vấn đề nhạy cảm và chưa được giải quyết trước các cuộc đàm phán (VietnamPlus, 2025b; VietnamPlus, 2025c).

Trong những tuần trước hội nghị thượng đỉnh, Trung Quốc đã đe dọa sử dụng sự thống trị của mình trong thị trường đất hiếm bằng cách hạn chế xuất khẩu, một động thái có thể ảnh hưởng đáng kể đến chuỗi cung ứng toàn cầu cho sản xuất công nghệ cao. Mỗi đe dọa này là một điểm tranh chấp lớn, với các quan chức Hoa Kỳ đang nỗ lực để có được sự xoa dịu (BBC News, 2025a). Ngược lại, Hoa Kỳ vẫn duy trì mức thuế quan cao đối với một loạt hàng hóa của Trung Quốc. Bất chấp những khác biệt sâu sắc này, đã có những dấu hiệu cho thấy khả năng giảm căng thẳng, mặc dù còn hạn chế. Các cuộc đàm phán trước hội nghị thượng đỉnh ở Malaysia đã đặt nền móng cho một “khoảng dừng chiến thuật” tiềm năng, với các nhà phân tích cho rằng một số vấn đề, như Trung Quốc tạm hoãn hạn chế xuất khẩu đất hiếm để đổi lấy việc giảm thuế quan, có nhiều khả năng được giải quyết hơn (VietnamPlus, 2025b; BBC News, 2025a). Chủ tịch Tập Cận Bình, trong bài phát biểu khai mạc, đã thừa nhận tính không thể tránh khỏi của những bất đồng do hoàn cảnh quốc gia khác nhau của hai nước, coi đó là những “va chạm” bình thường giữa hai nền kinh tế lớn nhất thế giới. Ông nhấn mạnh sự cần thiết của cả hai nhà lãnh đạo phải “xác định đúng hướng đi” và quản lý bức tranh lớn hơn để đảm bảo mối quan hệ có thể tiến về phía trước một cách ổn định (VietnamPlus, 2025a). Do đó, hội nghị thượng đỉnh được xem không phải là một nền tảng cho một đột phá toàn diện mà là một cơ hội quan trọng để ngăn chặn đà suy giảm trong quan hệ và thiết lập một khuôn khổ hợp tác ổn định hơn, dù vẫn mang tính cạnh tranh.

Những Người Tham gia Chính và Hậu cần Hội nghị

Hội nghị thượng đỉnh cấp cao giữa Tổng thống Trump và Chủ tịch Tập Cận Bình diễn ra vào sáng ngày 30 tháng 10 năm 2025, tại thành phố Busan, Hàn Quốc (VietnamPlus, 2025a). Cuộc gặp được lên lịch chiến lược bên lề Hội nghị Thượng đỉnh Diễn đàn Hợp tác Kinh tế Châu Á-Thái Bình Dương (APEC), cho phép

cả hai nhà lãnh đạo tương tác trực tiếp trong khi tham dự diễn đàn đa phương rộng lớn hơn (VietnamPlus, 2025b). Cách bố trí này phổ biến cho các cuộc hội đàm song phương như vậy, cung cấp một bối cảnh trung lập và hiệu quả cho đối thoại giữa các nghĩa vụ quốc tế khác. Đối với Tổng thống Trump, đây là hoạt động cuối cùng và quan trọng nhất trong chuyến công du châu Á kéo dài năm ngày, ba quốc gia, bao gồm cả việc dừng chân tại Nhật Bản nơi ông gặp Thủ tướng Sanae Takaichi (CNN, 2025d; VietnamPlus, 2025a). Cuộc gặp đánh dấu lần tương tác trực tiếp đầu tiên giữa hai nhà lãnh đạo trong nhiệm kỳ thứ hai của Tổng thống Trump (CNN, 2025c).

Các sắp xếp hậu cần đã được cả hai bên xác nhận chỉ vài ngày trước sự kiện. Bộ Ngoại giao Trung Quốc chính thức tuyên bố vào ngày 29 tháng 10 rằng Chủ tịch Tập Cận Bình sẽ gặp Tổng thống Trump để trao đổi quan điểm về quan hệ song phương và các vấn đề cùng quan tâm (VietnamPlus, 2025c). Giai đoạn chuẩn bị bao gồm các công việc ngoại giao sâu rộng, với các quan chức Hoa Kỳ, bao gồm cả Bộ trưởng Tài chính Janet Yellen, đến thăm Bắc Kinh để chuẩn bị cho cuộc gặp (BBC News, 2025a). Các yếu tố hình ảnh của hội nghị thượng đỉnh đã được quản lý cẩn thận, với Tổng thống Trump và Chủ tịch Tập Cận Bình chụp ảnh trước khi bắt đầu cuộc đàm phán. Trump bày tỏ sự tin tưởng rằng cuộc gặp sẽ “rất thành công” và mô tả đối thủ của mình là một “nhà đàm phán cứng rắn”, đặt ra một tông giọng tôn trọng nhưng kiên quyết (VietnamPlus, 2025a). Cuộc gặp thu hút sự chú ý to lớn của toàn cầu, với hàng triệu công dân Trung Quốc theo dõi sự kiện trên các nền tảng mạng xã hội như Weibo, nơi nó trở thành chủ đề thịnh hành nhất với hơn 250 triệu lượt xem. Các bình luận trực tuyến phản ánh mong muốn công chúng về việc giảm căng thẳng, với người dùng đăng tải các thông điệp như: “Hòa hợp giữa Trung Quốc và Hoa Kỳ dẫn đến sự thịnh vượng toàn cầu” (CNN, 2025d).

Dư luận Công chúng Quốc tế và Động lực Quyền lực Mềm

Hội nghị thượng đỉnh Trump-Tập diễn ra vào thời điểm dư luận công chúng toàn cầu, một thước đo quan trọng về sức mạnh mềm quốc gia, đang có những biến động đáng kể. Cuộc đối đầu đang diễn ra giữa Hoa Kỳ và Trung Quốc đã khiến các quốc gia trên khắp thế giới phải đánh giá lại các liên minh của họ, với nhận thức quốc tế về hai siêu cường có sự thay đổi đáng kể trong năm dẫn đến cuộc gặp (Roll Call, 2025a). Theo phân tích dựa trên các cuộc khảo sát của Pew Research Center, quan điểm về Hoa Kỳ ngày càng tiêu cực trên toàn cầu, trong khi nhận thức về Trung Quốc trở nên tích cực hơn. Động lực này tạo ra một bối cảnh phức tạp cho hội nghị thượng đỉnh, nơi kết quả có khả năng ảnh hưởng không chỉ đến các vấn đề kinh tế và an ninh mà còn đến cuộc cạnh tranh toàn cầu về lãnh đạo và ảnh hưởng (Roll Call, 2025a).

Tâm lý quốc tế không hề đồng nhất, với công chúng toàn cầu bị chia rẽ sâu sắc trong quan điểm về cả hai quốc gia. Một cuộc khảo sát của Pew vào tháng 7 đã nhấn mạnh sự chia rẽ này, khi phát hiện ra rằng người dân ở tám quốc gia được khảo sát có quan điểm thuận lợi hơn về Hoa Kỳ, trong khi những người ở bảy quốc gia có quan điểm tích cực hơn về Trung Quốc, và chín quốc gia xem cả hai quốc gia là tương đương. Khi nói đến sự tin tưởng vào bản thân các nhà lãnh đạo, Tổng thống Trump có lợi thế hơn một chút, với công chúng ở mười một quốc gia bày tỏ sự tin tưởng vào ông nhiều hơn so với sáu quốc gia dành cho Chủ tịch Tập Cận Bình. Tuy nhiên, một điểm yếu quan trọng đối với Hoa Kỳ là sự phản đối rộng rãi đối với cách tiếp cận chính sách đối ngoại của nước này; một đa số đáng kể—sáu trên mười người được hỏi trên toàn cầu—chỉ trích cách quản lý quan hệ Mỹ-Trung của Tổng thống Trump (Roll Call, 2025b). Điều này cho thấy rằng mặc dù Trump có thể được một số người coi là một nhà lãnh đạo quyết đoán hơn, chiến lược đối đầu của ông đối với Trung Quốc không được quốc tế ủng hộ rộng rãi.

Chỉ số Ý kiến Công chúng	Hoa Kỳ	Trung Quốc	Nguồn
Xu hướng Ưu ái Tổng thể (Năm qua)	Tiêu cực hơn	Tích cực hơn	(Roll Call, 2025a)
Số quốc gia có Quan điểm Ưu ái hơn	8	7	(Roll Call, 2025b)
Số quốc gia có Niềm tin vào Lãnh đạo hơn	11 (Trump)	6 (Tập Cận Bình)	(Roll Call, 2025b)

Khung cảnh toàn cầu chia rẽ này có nghĩa là cả hai nhà lãnh đạo đều đang trình diễn trước một lượng khán giả quốc tế quan trọng. Hội nghị thượng đỉnh không chỉ là một cuộc đàm phán song phương mà còn là một sự kiện toàn cầu, nơi thế giới đang “chọn phe” (Roll Call, 2025a). Kết quả sẽ được các quốc gia đánh giá khi họ quyết định có nên liên kết tương lai của mình với Washington hay Bắc Kinh, làm cho những gì đặt cược trong cuộc gặp vượt xa các vấn đề thương mại và an ninh tức thời trên bàn đàm phán.

Áp lực Kinh tế và Động lực Nội địa

Cả Tổng thống Trump và Chủ tịch Tập Cận Bình đều đến hội nghị thượng đỉnh Busan với những áp lực nội địa đáng kể đã định hình lập trường đàm phán của họ. Đối với Tổng thống Trump, bối cảnh kinh tế Hoa Kỳ và tâm lý chính trị trong nước là những động lực chính. Ông bước vào cuộc gặp với “luồng gió thuận lợi từ quê nhà” để duy trì lập trường cứng rắn đối với Trung Quốc (Roll Call, 2025a). Một cuộc khảo sát của Pew Research Center vào đầu năm 2025 cho thấy ba trên bốn người Mỹ có quan điểm tiêu cực về Trung Quốc, một mức độ chỉ trích của công chúng còn rõ rệt hơn cả sau vụ thảm sát Thiên An Môn năm 1989. Tuy nhiên, cường độ của tâm lý này đã có dấu hiệu giảm bớt, đặc biệt là trong nhóm cử tri ủng hộ ông. Vào năm 2024, 59% đảng viên Đảng Cộng hòa có quan điểm “rất không thuận lợi” về Trung Quốc, nhưng đến năm 2025, con số này đã giảm xuống còn 43%. Sự thay đổi tinh tế này đã mang lại cho Trump sự linh hoạt chính trị để chuyển đổi từ hình tượng “Tariff Man” hoàn toàn đối đầu sang vai trò người tạo ra thỏa thuận nếu một thỏa thuận thuận lợi có thể đạt được (Roll Call, 2025a). Việc đảm bảo một “chiến thắng”, chẳng hạn như các nhượng bộ về tiền chất fentanyl và tăng cường mua các sản phẩm nông nghiệp của Hoa Kỳ như đậu nành, có giá trị trong nước, cho phép ông thể hiện kết quả hữu hình từ cách tiếp cận cứng rắn của mình (BBC News, 2025b).

Về phía Trung Quốc, Chủ tịch Tập Cận Bình đang đối mặt với những khó khăn kinh tế do cuộc chiến thương mại kéo dài và mong muốn thể hiện sự ổn định và sức mạnh trên trường quốc tế. Mức thuế quan ngày càng tăng của Hoa Kỳ đã gây tổn hại cho các doanh nghiệp Trung Quốc và làm gián đoạn kế hoạch kinh tế, tạo ra động lực để Bắc Kinh tìm kiếm sự xoa dịu (CNN, 2025d). Một thỏa thuận tạm dừng leo thang thuế quan thêm và nối lại các luồng thương mại quan trọng sẽ cung cấp sự đoán định cần thiết cho nền kinh tế Trung Quốc. Về mặt đối nội, hội nghị thượng đỉnh là cơ hội để Tập Cận Bình thể hiện khả năng quản lý mối quan hệ quốc tế quan trọng nhất của đất nước và đảm bảo các kết quả mà ông có thể trình bày là có lợi cho lợi ích quốc gia của Trung Quốc. Sự quan tâm to lớn của công chúng tại Trung Quốc, được minh chứng bằng lượng người xem khổng lồ trên Weibo, nhấn mạnh tầm quan trọng trong nước của một mối quan hệ ổn định và thịnh vượng với Hoa Kỳ (CNN, 2025d). Đối với cả hai nhà lãnh đạo, hội nghị thượng đỉnh là một sự cân bằng: họ cần tỏ ra mạnh mẽ trước công chúng trong nước đồng thời nhận ra sự cần thiết thực dụng của việc giảm leo thang một cuộc xung đột đang gây ra chi phí kinh tế thực sự ở quê nhà.

Khái niệm “G2” và Các Trường thuật Quyền lực Thay đổi

Một sự thay đổi trường thuật đáng kể và bất ngờ xuất hiện ngay trước hội nghị thượng đỉnh khi Tổng thống Trump đăng tải một thông điệp gây chú ý trên mạng xã hội: “G2 sẽ sớm gặp mặt” (24h.com.vn, 2025). Việc sử dụng công khai khái niệm “G2” (Nhóm Hai), một thuật ngữ lần đầu tiên được đưa ra bởi các học giả vào giữa những năm 2000 để mô tả một chế độ song cực tiềm năng về quản trị toàn cầu bởi Hoa Kỳ và Trung Quốc, đã được các nhà quan sát quốc tế coi là một diễn biến có thể gây chấn động. Thuật ngữ này đã được thảo luận từ lâu trong các vòng tròn chính sách nhưng chưa bao giờ được Washington chính thức chấp nhận, làm cho việc Trump sử dụng nó trở nên đặc biệt đáng chú ý (24h.com.vn, 2025). Bài đăng được hiểu là tín hiệu về một sự thay đổi cơ bản có thể xảy ra trong tư duy chiến lược của Hoa Kỳ, chuyển dịch khỏi chính sách “kiềm chế Trung Quốc” sang sự thừa nhận một “song trụ quyền lực” nơi Washington và Bắc Kinh sẽ chia sẻ trách nhiệm quản lý các vấn đề toàn cầu.

Tường thuật này được củng cố bởi tông giọng và nội dung của chính cuộc gặp. Mô tả của Tổng thống Trump về Chủ tịch Tập Cận Bình là “một nhà lãnh đạo xuất sắc của một quốc gia hùng mạnh” và tuyên bố của ông rằng cuộc gặp là một “thành công lớn” đã khác biệt với những lời lẽ đối đầu hơn trong những năm trước (24h.com.vn, 2025). Các thỏa thuận có thể đạt được—như giảm thuế quan, cam kết mua nông sản, và hợp tác về fentanyl và đất hiếm—được đóng khung như những kết quả cùng có lợi, phù hợp với tinh thần “cùng thắng” mà một cấu trúc G2 về lý thuyết sẽ thể hiện. Theo Quỹ Carnegie vì Hòa bình Quốc tế, ý tưởng về

một cấu trúc G2 dựa trên thực tế là Hoa Kỳ và Trung Quốc cùng chiếm gần một nửa sản lượng kinh tế toàn cầu, làm cho sự hợp tác của họ trở nên cần thiết để giải quyết các thách thức toàn cầu (24h.com.vn, 2025).

Căng thẳng Trước Hội nghị và Leo thang

Các Biện pháp Trả đũa Liên tiếp trong Những Tuần Trước APEC

Giai đoạn ngay trước hội nghị thượng đỉnh APEC tại Hàn Quốc được đặc trưng bởi sự leo thang nhanh chóng và đáng kể của các hành động thù địch thương mại giữa Hoa Kỳ và Trung Quốc, đưa mối quan hệ đến cái mà một số nhà phân tích mô tả là “bờ vực thẳm” (Báo Quốc Tế, 2025). Giai đoạn này của cuộc chiến thương mại được đánh dấu bằng một loạt các biện pháp trả đũa đe dọa làm đổ vỡ cuộc gặp dự kiến giữa Tổng thống Donald Trump và Chủ tịch Tập Cận Bình. Sự gia tăng căng thẳng đã tạo ra một bầu không khí dễ biến động, làm rung chuyển thị trường toàn cầu và đẩy lên lo ngại về một giai đoạn xung đột kinh tế mới và có hại hơn (Báo Quốc Tế, 2025).

Một yếu tố xúc tác chính cho sự gia tăng căng thẳng là mối đe dọa của chính quyền Trump sẽ áp đặt mức thuế quan lên tới 100% đối với hàng hóa Trung Quốc nếu hội nghị thượng đỉnh không đạt được thỏa thuận thỏa đáng. Tổng thống Trump cảnh báo rõ ràng rằng bản thân cuộc gặp có thể không diễn ra, cáo buộc Trung Quốc tham gia vào “chiến tranh kinh tế” và đổ lỗi cho Bắc Kinh về sự xấu đi đột ngột của mối quan hệ (BBC News Tiếng Việt, 2025). Những lời lẽ này đại diện cho một sự thay đổi rõ rệt so với giọng điệu lạc quan hơn sau cuộc điện đàm giữa hai nhà lãnh đạo vào tháng 9, nơi Trump đã ca ngợi “tiến bộ” trong các cuộc đàm phán về các vấn đề từ thương mại đến buôn bán fentanyl (BBC News Tiếng Việt, 2025).

Để đáp lại áp lực từ Hoa Kỳ, Trung Quốc đã sử dụng đòn bẩy kinh tế lớn nhất của mình: kiểm soát nguồn cung cấp toàn cầu các nguyên tố đất hiếm. Bắc Kinh tuyên bố các quy định mới mở rộng số lượng các nguyên tố đất hiếm chịu sự kiểm soát xuất khẩu và siết chặt các hạn chế đối với công nghệ sản xuất liên quan và việc sử dụng nó ở nước ngoài. Động thái này được nhiều người coi là một phản ứng trực tiếp và “tương xứng” với các hành động của chính quyền Trump, đặc biệt là việc mở rộng danh sách kiểm soát xuất khẩu của Hoa Kỳ để bao gồm nhiều thực thể công nghệ Trung Quốc hơn vào cuối tháng 9 năm 2025 (Báo Quốc Tế, 2025). Hành động này cho thấy sự sẵn sàng của Trung Quốc trong việc gây tổn hại cho các lĩnh vực sản xuất tiên tiến ở Hoa Kỳ và trên toàn cầu, vốn phụ thuộc nặng nề vào các khoáng sản quan trọng này. Các nhà phân tích Trung Quốc coi đây là một biện pháp đối phó cần thiết, cho rằng Bắc Kinh chỉ đơn thuần phản ứng với một loạt các hành động hạn chế do Washington khởi xướng (Báo Quốc Tế, 2025).

Dòng thời gian dưới đây minh họa cho sự leo thang nhanh chóng vào cuối tháng 9 và tháng 10 năm 2025:

Ngày (Khoảng)	Hành động của Hoa Kỳ	Hành động của Trung Quốc
Cuối tháng 9 năm 2025	Mở rộng số lượng thực thể công nghệ Trung Quốc trong danh sách kiểm soát xuất khẩu, tăng áp lực lên lĩnh vực công nghệ của Trung Quốc (Báo Quốc Tế, 2025).	Chủ tịch Tập Cận Bình cảnh báo Tổng thống Trump trong cuộc gọi rằng không nên áp đặt “các biện pháp hạn chế thương mại đơn phương” có thể làm suy yếu các cuộc đàm phán (Báo Quốc Tế, 2025).
Ngày 9 tháng 10 năm 2025	Không có	Bộ Thương mại Trung Quốc tuyên bố sẽ trả đũa các biện pháp kiểm soát xuất khẩu gần đây của Hoa Kỳ, báo hiệu một lập trường cứng rắn hơn (VnExpress, 2025).
Giữa tháng 10 năm 2025	Tổng thống Trump công khai đe dọa áp thuế 100% và đề nghị có thể hủy bỏ cuộc gặp APEC với Chủ tịch Tập Cận Bình (BBC News Tiếng Việt, 2025).	Trung Quốc siết chặt kiểm soát xuất khẩu đất hiếm, một động thái nhắm vào điểm yếu chuỗi cung ứng quan trọng của Hoa Kỳ (Báo Quốc Tế, 2025).

Chu kỳ hành động và phản ứng này tạo ra sự không chắc chắn to lớn, với cả hai bên dường như đang cứng rắn. Sự nhượng bộ làm tăng mức độ rủi ro cho hội nghị thượng đỉnh APEC, biến nó từ một địa điểm tiềm năng cho một thỏa thuận thương mại thành một thời điểm quan trọng để ngăn chặn một cuộc đối đầu kinh tế toàn diện (Diễn Đàn Doanh Nghiệp, 2025).

Nỗ lực Ngoại giao và Giảm căng thẳng vào Phút chót

Giữa những lời lẽ leo thang và các biện pháp thương mại trả đũa, cả Washington và Bắc Kinh đều tham gia vào các nỗ lực ngoại giao gấp rút, vào phút chót để cứu vãn hội nghị thượng đỉnh đã lên kế hoạch và đưa mối quan hệ trở lại từ bờ vực. Những động thái này được đặc trưng bởi sự pha trộn giữa lập trường công khai và các cuộc đàm phán hậu trường, phản ánh mức độ rủi ro cao. Mục tiêu chính là tạo ra đủ điểm chung để đảm bảo cuộc gặp giữa hai nhà lãnh đạo sẽ có hiệu quả, hoặc ít nhất là ngăn chặn một thất bại công khai và gây tổn hại (BBC News Tiếng Việt, 2025).

Một thành phần quan trọng của nỗ lực này là cuộc gặp dự kiến ở Malaysia giữa Bộ trưởng Tài chính Hoa Kỳ Scott Bessent và Phó Thủ tướng Trung Quốc Hà Lập Phong, dự kiến chỉ vài ngày trước hội nghị thượng đỉnh APEC. Cuộc đối thoại cấp cao này nhằm mục đích là một nỗ lực cuối cùng, chuyên sâu để giảm căng thẳng và đặt nền móng cho cuộc thảo luận của các nhà lãnh đạo. Việc lựa chọn một địa điểm trung lập như Malaysia, sau các vòng đàm phán khó khăn trước đó ở các thành phố châu Âu như Geneva và Stockholm, nhấn mạnh sự cần thiết của một môi trường ít nhạy cảm về chính trị hơn để tìm ra con đường phía trước (BBC News Tiếng Việt, 2025).

Tuy nhiên, con đường dẫn đến hội nghị thượng đỉnh vẫn đầy rẫy sự không chắc chắn, phần lớn là do các tín hiệu không nhất quán từ Washington. Các quan chức Hoa Kỳ đưa ra các tuyên bố công khai cho thấy cuộc gặp Trump-Tập đang gặp nguy hiểm, chỉ để Nhà Trắng đảo ngược và xác nhận cam kết của mình ngay sau đó. Ví dụ, vào sáng ngày 23 tháng 10, Thư ký Báo chí Nhà Trắng Karoline Leavitt chính thức tuyên bố rằng Tổng thống Trump sẽ tham gia cuộc gặp song phương, chấm dứt suy đoán rằng Hoa Kỳ có thể rút lui (BBC News Tiếng Việt, 2025). Mô hình thông điệp mâu thuẫn này được một số nhà phân tích coi là một chiến thuật đàm phán, nhưng nó cũng phản ánh sự thiếu đồng thuận thực sự trong nội bộ chính quyền Hoa Kỳ và góp phần gây ra sự lo lắng cho thị trường toàn cầu (Diễn Đàn Doanh Nghiệp, 2025).

Một động thái giảm căng thẳng quan trọng đến từ phía Hoa Kỳ khi Bộ trưởng Tài chính Scott Bessent tiết lộ rằng chính quyền sẽ tạm thời hoãn mức thuế 100% đe dọa đối với hàng hóa Trung Quốc cho đến sau cuộc gặp của các nhà lãnh đạo. Quyết định này là một sự nhượng bộ quan trọng đã cung cấp không gian chính trị cần thiết để hội nghị thượng đỉnh diễn ra. Nó báo hiệu cho Bắc Kinh rằng Washington sẵn sàng tạm dừng chiến dịch gây áp lực tối đa vì lợi ích đối thoại (Báo Quốc Tế, 2025). Như một cử chỉ thiện chí đáp lại, Trung Quốc đã cam kết vào ngày 27 tháng 10 mua một lượng lớn đậu nành của Hoa Kỳ, một động thái nhằm ấm lên quan hệ thương mại và tạo ra một bầu không khí thuận lợi hơn cho các cuộc đàm phán sắp tới (VietnamPlus, 2025). Những cử chỉ này, mặc dù không giải quyết được các tranh chấp cốt lõi, là cần thiết để hạ nhiệt và đảm bảo rằng cả hai nhà lãnh đạo có thể gặp nhau mà không có mối đe dọa ngay lập tức về chiến tranh kinh tế tiếp tục bao trùm các cuộc thảo luận.

Phân tích Chiến lược của Cả Hai Quốc gia Giữa Làn sóng Căng thẳng Gia tăng

Sự căng thẳng gay gắt trước hội nghị thượng đỉnh không chỉ đơn thuần là một loạt các hành động leo thang ngẫu nhiên mà còn bắt nguồn từ các tính toán chiến lược riêng biệt của cả Hoa Kỳ và Trung Quốc. Mỗi bên đã sử dụng các chiến thuật được cân nhắc kỹ lưỡng nhằm tối đa hóa đòn bẩy và đạt được mục tiêu của mình, phản ánh sự hiểu biết sâu sắc về động lực chính trị và phong cách lãnh đạo của đối phương.

Chiến lược của Trung Quốc được các nhà quan sát mô tả là “vừa cương vừa nhu”. Chiến lược kép này bao gồm việc đồng thời kêu gọi hình ảnh bản thân của Tổng thống Trump như một nhà đàm phán bậc thầy, đồng thời thể hiện quyết tâm không lay chuyển và khả năng trả đũa mạnh mẽ của Trung Quốc. Một mặt, các nhà hoạch định chính sách Trung Quốc tin rằng Trump về cơ bản là một nhà lãnh đạo theo giao dịch, không phải là một nhà ý thức hệ, và mong muốn “chiến thắng” của ông có thể được sử dụng để vô hiệu hóa các thành phần điều hòa hơn trong chính quyền của ông (VnExpress, 2025). Mặt khác, Bắc Kinh hiểu rằng Tổng thống Trump tôn trọng sức mạnh và tính khó lường. Do đó, quyết định của Trung Quốc đáp trả quyết liệt các biện pháp kiểm soát xuất khẩu của Hoa Kỳ bằng các biện pháp hạn chế đất hiếm của riêng

mình là một động thái có tính toán để cho thấy họ sẽ không lùi bước. Cách tiếp cận này được thiết kế để thể hiện sức mạnh và giành được sự tôn trọng của Trump, điều mà các nhà chiến lược Trung Quốc tin rằng hiệu quả hơn là đưa ra các nhượng bộ đơn phương (VnExpress, 2025). Như một học giả tại Đại học Nhân dân lưu ý, Trung Quốc đã “chuẩn bị đầy đủ - hiểu rõ ‘nghệ thuật đàm phán’ và nơi yếu kém của nước Mỹ” (Báo Quốc Tế, 2025).

Hoa Kỳ, dưới sự lãnh đạo của Tổng thống Trump, hoạt động dựa trên chiến lược gây áp lực tối đa. Cốt lõi của cách tiếp cận này là tạo ra một cuộc khủng hoảng—đe dọa mức thuế quan khổng lồ và thậm chí hủy bỏ hội nghị thượng đỉnh—để buộc Bắc Kinh nhượng bộ. Chiến thuật này phù hợp với phong cách đàm phán lâu đời của Trump là đưa ra các yêu cầu ban đầu cực đoan để dịch chuyển các thông số đàm phán theo hướng có lợi cho ông. Lập trường chính thức của Nhà Trắng là những biện pháp hung hăng này là cần thiết để khôi phục các ngành công nghiệp của Mỹ và thực hiện cam kết “Nước Mỹ trên hết” của Tổng thống (VnExpress, 2025). Tuy nhiên, chiến lược này cũng mang theo những rủi ro đáng kể. Các mối đe dọa liên tục và thông điệp không nhất quán đã tạo ra sự bất ổn và có nguy cơ đẩy Trung Quốc vào thế bí, có khả năng dẫn đến sự đổ vỡ hoàn toàn trong các cuộc đàm phán. Quyết định cuối cùng hoàn toàn đe dọa áp thuế 100% cho thấy sự thừa nhận rằng áp lực này phải được kết hợp với một số hình thức giảm leo thang để hội nghị thượng đỉnh có thể diễn ra thành công.

Các Tường thuật Chính thức Khác biệt về Kết quả

Sau cuộc gặp song phương kéo dài 40 phút giữa Tổng thống Hoa Kỳ Donald Trump và Chủ tịch Trung Quốc Tập Cận Bình vào ngày 30 tháng 10 năm 2025, tại Busan, Hàn Quốc, các thông tin chính thức từ Washington và Bắc Kinh đã trình bày những diễn giải khác biệt rõ rệt về thành tựu của hội nghị thượng đỉnh. Mặc dù cả hai bên đều thừa nhận có những tiến triển tích cực, cách đóng khung, nhấn mạnh và mức độ chi tiết trong các tường thuật tương ứng của họ đã tiết lộ các ưu tiên chiến lược và phong cách giao tiếp khác biệt nhằm vào các đối tượng khán giả trong nước và quốc tế riêng biệt. Tường thuật của Hoa Kỳ, do Tổng thống Trump dẫn đầu, đã thể hiện một chiến thắng quyết định và một “thỏa thuận” cụ thể, trong khi cách thể hiện của Trung Quốc là một bước đi thủ tục, thận trọng trong một cuộc đối thoại chiến lược dài hạn.

Đóng khung Thành công của Hội nghị Thượng đỉnh: “Thỏa thuận Đột phá” so với “Đối thoại Xây dựng”

Sự khác biệt lớn nhất trong các tường thuật sau hội nghị thượng đỉnh là bản chất cơ bản của việc xác định kết quả của cuộc gặp. Chính quyền Trump ngay lập tức coi các cuộc đàm phán là một thành công vang dội, dẫn đến một thỏa thuận hữu hình phục vụ lợi ích của Hoa Kỳ. Bản thân Tổng thống Trump đã mô tả cuộc gặp với những thuật ngữ tuyệt vời, đánh giá nó là “trên cả điểm 10” (“better than a 10 out of 10”) và tuyên bố đó là một cuộc gặp “rất thành công” sẽ sớm dẫn đến việc ký kết một thỏa thuận chính thức (cand.com.vn; bbc.com). Những lời lẽ này phù hợp với một chiến lược truyền thông mà chính quyền liên tục sử dụng, nhằm thể hiện sức mạnh và sự lãnh đạo quyết đoán. Cách tiếp cận này đặc biệt cộng hưởng với cơ sở chính trị trong nước, những người phản ứng với “chiến thắng” rõ ràng trong các cuộc đàm phán quốc tế, một bối cảnh được nhấn mạnh bởi dữ liệu thăm dò cho thấy đa số đảng viên Đảng Cộng hòa xem Trump là một “nhà lãnh đạo mạnh mẽ nên được trao quyền lực cần thiết để khôi phục sự vĩ đại của nước Mỹ” (prri.org). Bằng cách tuyên bố đã đạt được một thỏa thuận lớn, chính quyền nhằm mục đích thể hiện tiến bộ trong mối quan hệ thương mại đầy tranh cãi giữa Hoa Kỳ và Trung Quốc và thực hiện các lời hứa trong chiến dịch tranh cử.

Ngược lại, tường thuật chính thức của Trung Quốc lại thận trọng và mang tính thủ tục hơn nhiều. Truyền thông nhà nước Trung Quốc, bao gồm Hãng thông tấn Tân Hoa Xã, mô tả cuộc gặp là cơ hội để “trao đổi quan điểm về quan hệ song phương và các vấn đề cùng quan tâm” (plo.vn). Ngôn ngữ này tránh từ “thỏa thuận” mang tính dứt khoát, thay vào đó định vị các cuộc đàm phán như một bước xây dựng mang tính duy nhất trong một mối quan hệ đang tiếp diễn và phức tạp. Những nhận xét khai mạc của Chủ tịch Tập Cận Bình, trong đó ông lưu ý rằng “không thể tránh khỏi” việc hai nước có những bất đồng, càng tạo ra một tông giọng quản lý thực dụng thay vì đột phá mang tính cách mạng (baoquocte.vn). Cách đóng khung này phục vụ nhiều mục đích cho Bắc Kinh: nó tránh xuất hiện như sự nhượng bộ trước áp lực của Hoa Kỳ, bảo tồn sự linh hoạt cho các cuộc đàm phán trong tương lai và thể hiện Chủ tịch Tập Cận Bình như một

nhà lãnh đạo quốc gia vững vàng, có trách nhiệm điều hướng các thách thức toàn cầu. Tường thuật về một “cuộc đối thoại” thay vì một “thỏa thuận” cho phép Trung Quốc trình bày các cam kết của mình như những biện pháp chủ động để ổn định mối quan hệ, chứ không phải là những nhượng bộ bị Washington ép buộc.

Mối Tương quan Giảm thuế Quan: Tính Cụ thể của Hoa Kỳ và Sự Mơ hồ của Trung Quốc

Sự khác biệt đặc biệt rõ ràng trong các chi tiết của thỏa thuận được cho là đã đạt được. Phía Hoa Kỳ cung cấp các chỉ số định lượng cụ thể cho các nhượng bộ của mình. Tổng thống Trump tuyên bố rằng ông đã đồng ý giảm 10% thuế quan đối với hàng hóa Trung Quốc, đưa mức thuế trung bình tổng thể của Hoa Kỳ đối với nhập khẩu từ Trung Quốc xuống khoảng 47%. Ông cũng chỉ rõ rằng thuế quan đối với các mặt hàng liên quan đến hoạt động buôn bán fentanyl bất hợp pháp sẽ giảm xuống 10% (vietnamplus.vn). Tính cụ thể về số liệu này nhằm mục đích trình bày thỏa thuận như một điều hữu hình và có thể xác minh ngay lập tức cho khán giả Hoa Kỳ, đặc biệt là các doanh nghiệp và người tiêu dùng bị ảnh hưởng bởi cuộc chiến thương mại.

Ngược lại, các báo cáo và tuyên bố chính thức của Trung Quốc tập trung vào các cam kết của họ mà không liên kết rõ ràng chúng như một sự trao đổi trực tiếp cho việc giảm thuế quan của Hoa Kỳ. Bắc Kinh xác nhận họ sẽ thực hiện một số hành động, nhưng đóng khung chúng như một phần của nỗ lực rộng lớn hơn nhằm quản lý mối quan hệ song phương. Cách tiếp cận này cho phép Trung Quốc khẳng định rằng các quyết định chính sách của họ là có chủ quyền và không bị chi phối bởi chính sách thuế quan của Hoa Kỳ. Bảng dưới đây minh họa sự khác biệt về trọng tâm và cách đóng khung các kết quả chính.

Thành phần Kết quả | Tường thuật Chính thức của Hoa Kỳ (Đóng khung là “Thỏa thuận”) | Tường thuật Chính thức của Trung Quốc (Đóng khung là “Đồng thuận”) |

— | — | — || **Thuế quan** | Một mức giảm 10% cụ thể đối với hàng nhập khẩu của Trung Quốc đã được đồng ý, giảm tổng thể xuống ~47% (vietnamplus.vn). | Thừa nhận hành động thuế quan của Hoa Kỳ nhưng không công khai coi đó là yếu tố thúc đẩy trực tiếp các cam kết của mình. Trọng tâm là những nỗ lực chung nhằm giảm căng thẳng. |

Nông nghiệp | Cam kết của Trung Quốc nối lại việc mua đậu nành của Hoa Kỳ được trình bày như một nhượng bộ lớn giành được cho nông dân Mỹ (cand.com.vn). | Việc nối lại mua đậu nành được mô tả như một bước thực tế để đáp ứng nhu cầu trong nước và một cử chỉ thiện chí để ổn định quan hệ thương mại (vietnamplus.vn). |

Fentanyl | Lời hứa của Trung Quốc trấn áp hoạt động buôn bán fentanyl bất hợp pháp được nhấn mạnh như một chiến thắng quan trọng của Hoa Kỳ đối với một vấn đề an ninh trong nước quan trọng (cand.com.vn). | Được trình bày như một lĩnh vực lợi ích chung và trách nhiệm công dân toàn cầu, thay vì là một nhượng bộ đối với Hoa Kỳ (vietnamplus.vn). |

Đất hiếm | Đảm bảo cam kết của Bắc Kinh duy trì nguồn cung đất hiếm cho ngành công nghiệp Hoa Kỳ (cand.com.vn). | Được mô tả là tạm hoãn một năm các quy định cấp phép mới, ám chỉ một biện pháp tạm thời có thể được xem xét lại trong tương lai, không phải là một sự đảm bảo vĩnh viễn (plo.vn). |

Sự khác biệt trong cách trình bày này cho thấy rằng mặc dù một sự hiểu biết chung đã đạt được, hai bên không đồng ý về bản chất hợp đồng của nó. Hoa Kỳ trình bày nó như một giao dịch ràng buộc, trong khi Trung Quốc mô tả nó như một loạt các hành động song song, mang tính thiện chí.

Tường thuật về Đất hiếm: Một sự Nhượng bộ hay một Khoảng dừng Chiến lược?

Vấn đề khoáng sản đất hiếm cung cấp một trường hợp nghiên cứu rõ ràng về sự khác biệt tường thuật. Tường thuật của Hoa Kỳ trình bày kết quả như một chiến thắng đơn giản: Trung Quốc cam kết duy trì nguồn cung đất hiếm cho Hoa Kỳ trong một năm, với khả năng gia hạn (vietnamplus.vn). Điều này được coi là việc làm dịu đi một mối đe dọa kinh tế đáng kể, vì các khoáng sản này rất quan trọng cho ngành quốc phòng và công nghệ.

Tuy nhiên, các báo cáo phản ánh lập trường của Trung Quốc đã đưa ra một cách giải thích tinh tế và chiến lược hơn. Cam kết của Trung Quốc không phải là chỉ đơn giản duy trì nguồn cung, mà là “hoãn triển khai quy định cấp phép đối với khoáng sản và nam châm đất hiếm thêm một năm” trong khi chờ xem xét chính sách (plo.vn). Cách diễn đạt này có sự khác biệt quan trọng. Nó đóng khung lại hành động từ một sự đảm bảo nguồn cung (một sự nhượng bộ) thành một sự tạm dừng việc siết chặt các biện pháp kiểm soát xuất

khẩu (một sự trì hoãn chiến lược). Tường thuật này cho phép Bắc Kinh giữ đòn bẩy, báo hiệu rằng các hạn chế vẫn có thể được thực hiện sau thời hạn một năm nếu quan hệ không tiếp tục cải thiện. Nó trình bày Trung Quốc như một quốc gia hành động một cách thận trọng và duy trì quyền kiểm soát đối với các nguồn lực chiến lược của mình, thay vì một quốc gia bị buộc phải từ bỏ chính sách của mình dưới áp lực của Hoa Kỳ. Sự khác biệt tinh tế này nhấn mạnh tư duy chiến lược dài hạn của Trung Quốc so với sự tập trung của Hoa Kỳ vào một kết quả tức thời, hấp dẫn tức thời.

Những Bỏ sót Chiến lược và các Vấn đề Chưa được Giải quyết

Những gì không được cả hai bên đề cập cũng nói lên nhiều điều như những gì đã được nói. Tường thuật của Hoa Kỳ, như được các nhà quan sát báo cáo, đã nêu rõ rằng một số vấn đề rất nhạy cảm và gây tranh cãi đã không được giải quyết trong cuộc gặp kéo dài 40 phút. Chúng bao gồm tương lai hoạt động của TikTok tại Hoa Kỳ và các hạn chế đối với chất bán dẫn tiên tiến, chẳng hạn như chip AI Blackwell của Nvidia (vietnamplus.vn). Bằng cách thừa nhận những thiếu sót này, chính quyền Trump đã chủ động quản lý kỳ vọng, báo hiệu rằng trong khi một thỏa thuận tập trung vào thương mại đã đạt được, cuộc cạnh tranh công nghệ và an ninh rộng lớn hơn vẫn chưa được giải quyết. Điều này cho phép chính quyền tuyên bố chiến thắng về mặt kinh tế trong khi vẫn duy trì lập trường cứng rắn về công nghệ và an ninh đối với khán giả trong nước.

Ngược lại, tường thuật chính thức của Trung Quốc đã không đề cập đến những thiếu sót này. Sự im lặng này phục vụ một mục đích khác. Bằng cách không nêu bật các vấn đề công nghệ chưa được giải quyết trong bối cảnh hội nghị thượng đỉnh, Bắc Kinh tránh nâng cao chúng như những trở ngại cho động lực tích cực được tạo ra bởi cuộc gặp. Nó cho phép chính phủ Trung Quốc tập trung thông điệp công khai của mình vào các lĩnh vực hợp tác và giảm căng thẳng, thể hiện hình ảnh một mối quan hệ đang được quản lý một cách có trách nhiệm bất chấp những khác biệt tiềm ẩn. Cách tiếp cận này phù hợp với một chiến lược ngoại giao “gác lại những khác biệt” để tập trung vào các lĩnh vực có thể đồng thuận. Hoa Kỳ nhấn mạnh các xung đột chưa được giải quyết để thể hiện sự cảnh giác của mình, trong khi Trung Quốc phớt lờ chúng trong tường thuật công khai của mình để nhấn mạnh sự ổn định và tiến bộ. Sự khác biệt về chiến lược truyền thông này phản ánh cách tiếp cận riêng biệt của họ đối với cuộc cạnh tranh đa diện giữa hai cường quốc.

Quan điểm của Hoa Kỳ: Tuyên bố của Tổng thống Trump

Cách Nhà Trắng Đóng khung một Thành tựu Ngoại giao Lịch sử

Chính quyền Trump đã đóng khung “Tuyên bố Trump về Hòa bình và Thịnh vượng Bền vững” như một thành tựu to lớn, quy thành công của nó trực tiếp cho vai trò lãnh đạo cá nhân và tài năng ngoại giao của Tổng thống. Các thông tin liên lạc chính thức của Nhà Trắng mô tả thỏa thuận này không chỉ đơn thuần là một lệnh ngừng bắn mà còn là một tài liệu nền tảng cho một kỷ nguyên mới ở Trung Đông. Một bài báo của Nhà Trắng có tựa đề “Sự hoan nghênh rộng rãi đối với Thành tựu Ngoại giao của Tổng thống Trump” mô tả kết quả là đỉnh cao của “quyết tâm không thể lay chuyển và tài ngoại giao bậc thầy” của Tổng thống Donald J. Trump, dẫn đến việc trả tự do cho tất cả con tin và chấm dứt xung đột Gaza (Widespread Acclaim for President Trump’s Diplomatic Triumph, 2025). Chính quyền đã ca ngợi sự kiện này như một “chiến thắng thể hệ cho hòa bình” sẽ mở ra một kỷ nguyên mới cho một khu vực vốn bị bao phủ bởi xung đột trong lịch sử.

Văn bản chính thức của tuyên bố, được ban hành dưới dạng một Biên bản Tổng thống vào ngày 13 tháng 10 năm 2025, nhấn mạnh một tầm nhìn hướng tới tương lai. Nó nói về việc mở ra “một chương mới cho khu vực được định nghĩa bởi hy vọng, an ninh và tầm nhìn chung về hòa bình và thịnh vượng” (The Trump Declaration for Enduring Peace and Prosperity, 2025). Ngôn ngữ được sử dụng rộng rãi và mang tính khát vọng, cam kết các bên ký kết thực hiện thỏa thuận để đảm bảo “hòa bình, an ninh, ổn định và cơ hội cho tất cả người dân trong khu vực, bao gồm cả người Palestine và Israel”. Cách đóng khung này một cách chiến lược đặt tuyên bố như một giải pháp toàn diện bảo vệ “quyền con người cơ bản”, “an ninh” và “phẩm giá” của cả hai dân tộc. Đại sứ quán Hoa Kỳ tại Qatar cũng lặp lại thông điệp này, công bố tuyên bố và nhấn mạnh cam kết chấm dứt “hơn hai năm đau khổ và mất mát sâu sắc” (The Trump Declaration for Enduring Peace and Prosperity, 2025). Tường thuật của chính quyền là về hành động quyết đoán và đột phá lịch sử, một chủ đề được củng cố liên tục thông qua các kênh chính thức của họ.

Sự hoan nghênh chính trị lưỡng đảng

Một yếu tố quan trọng trong quan điểm của Hoa Kỳ, được Nhà Trắng quảng bá mạnh mẽ, là sự ca ngợi rộng rãi và lưỡng đảng về thỏa thuận từ các nhân vật chính trị nổi tiếng của Hoa Kỳ. Chính quyền đã nêu bật một “liên minh lưỡng đảng đa dạng gồm các cựu Tổng thống, các nhà lãnh đạo thế giới, chuyên gia, nhà báo và những người khác” đã cùng nhau ca ngợi thành tựu này (Widespread Acclaim for President Trump’s Diplomatic Triumph, 2025). Tường thuật về sự đoàn kết này rất quan trọng trong một môi trường chính trị Hoa Kỳ thường bị chia rẽ.

Cựu Tổng thống Joe Biden, người tiền nhiệm của Trump, đã ca ngợi chính quyền, nói rằng, “Tôi hoan nghênh Tổng thống Trump và đội ngũ của ông ấy vì công việc của họ để đưa thỏa thuận ngừng bắn mới được hoàn thành.” Tương tự, cựu Tổng thống Bill Clinton đã ghi “tín dụng lớn” cho Tổng thống Trump, chính quyền của ông và các đối tác khu vực vì sự kiên trì của họ trong việc đạt được thỏa thuận. Lời khen ngợi từ những người tiền nhiệm Đảng Dân chủ này được trình bày như bằng chứng về tầm quan trọng không thể phủ nhận của thỏa thuận.

Sự ủng hộ từ phía Đảng Cộng hòa cũng không kém phần, thậm chí còn mạnh mẽ hơn. Cựu Phó Tổng thống Mike Pence ghi nhận việc trả tự do cho tất cả 20 con tin còn sống cho “sự lãnh đạo kiên định của Tổng thống Donald Trump” và ca ngợi “sự theo đuổi hòa bình không ngừng nghỉ của ông.” Liên minh Do Thái Cộng hòa đã ca ngợi sự kiện này với một “bài phát biểu lịch sử cho mọi thời đại”, củng cố di sản của Trump như “Tổng thống ủng hộ Israel nhất trong lịch sử Hoa Kỳ, và là Tổng thống Hòa bình” (Widespread Acclaim for President Trump’s Diplomatic Triumph, 2025).

Nhân vật Chính trị	Liên kết Chính trị	Tóm tắt Tuyên bố	Nguồn
Joe Biden	Đảng Dân chủ (Cựu Tổng thống)	Hoan nghênh Tổng thống Trump và đội ngũ của ông vì công việc của họ trong thỏa thuận ngừng bắn.	White House
Bill Clinton	Đảng Dân chủ (Cựu Tổng thống)	Ghi “tín dụng lớn” cho Tổng thống Trump và chính quyền của ông vì sự tham gia của họ.	White House
Mike Pence	Đảng Cộng hòa (Cựu Phó Tổng thống)	Ghi nhận việc trả tự do cho con tin là do “sự lãnh đạo kiên định” của Trump.	White House
Liên minh Do Thái Cộng hòa	Tổ chức Đảng Cộng hòa	Gọi đó là “bài phát biểu lịch sử” củng cố di sản của Trump như một “Tổng thống Hòa bình”.	White House

Bộ sưu tập được tuyển chọn các sự tán thành lưỡng đảng này tạo thành nền tảng cho thông điệp trong nước của chính quyền, nhằm mục đích khắc họa tuyên bố này không phải là một chiến thắng của đảng phái mà là một thành công quốc gia và quốc tế.

Phân tích của Truyền thông và Chuyên gia: Pha trộn Giữa Lời Khen ngợi và Kiểm tra Kỹ lưỡng

Quan điểm của Hoa Kỳ về tuyên bố, như được thấy qua các bài bình luận trên truyền thông và chuyên gia, là đa diện, từ sự ca ngợi nhiệt liệt về phong cách cá nhân của Tổng thống Trump đến sự hoài nghi sâu sắc về nội dung của thỏa thuận. Nhà Trắng tích cực biên soạn và quảng bá các bình luận tích cực. Ví dụ, Phóng viên Quốc tế Trưởng của ABC News, James Longman, được trích dẫn là “chủ yếu bị ấn tượng bởi sức mạnh cá nhân thuần túy của Donald Trump,” cho rằng cách tiếp cận độc đáo của ông là yếu tố then chốt dẫn đến

đột phá (Widespread Acclaim for President Trump's Diplomatic Triumph, 2025). Tương tự, Josh Rogin của The Washington Post ghi nhận Trump đã “nhận ra rằng Mỹ thực sự có sức mạnh để gây áp lực lên cả các nước Ả Rập và Israel để làm những điều nằm trong lợi ích chung của họ.”

Luật sư Alan Dershowitz ca ngợi “ngoại giao xuất sắc” của Trump trong việc giải phóng con tin và thực hiện lệnh ngừng bắn, gọi đó là một “thành tựu vĩ đại” và có thể là “bước đệm cho một nền hòa bình bền vững và ấm áp hơn” (Widespread Acclaim for President Trump's Diplomatic Triumph, 2025). The Heritage Foundation, một think tank bảo thủ, tuyên bố rằng chính quyền đã “mang lại hy vọng mới cho hòa bình lâu dài.”

Tuy nhiên, các báo cáo từ các hãng thông tấn lớn khác của Hoa Kỳ đưa ra một quan điểm thận trọng và phê phán hơn. The New York Times nhấn mạnh sự mơ hồ xung quanh thỏa thuận, với tiêu đề “Trump Tâng bốc ‘Lễ ký rất quan trọng’, nhưng Chi tiết còn Thiếu.” Bài báo lưu ý rằng bất chấp “sự phô trương lớn” ở Ai Cập, “những gì thực sự được yêu cầu từ các bên ký kết trong văn bản họ đã ký vẫn chưa rõ ràng” (Trump Touts ‘Very Important Signing,’ but Details Are Few, 2025). Mô tả của chính Tổng thống Trump về văn bản là thứ sẽ “nêu ra nhiều quy tắc và quy định và nhiều thứ khác” không giúp làm rõ các cam kết cụ thể của nó. ABC News mô tả bản ghi nhớ là “chủ yếu mang tính biểu tượng,” cho rằng mặc dù nó đưa ra các cam kết rộng rãi, nhưng thiếu các cơ chế cụ thể, có thể thực thi được (Trump, world leaders gather in Egypt for ceasefire deal signing with Netanyahu absent, 2025). Sự khác biệt trong cách khắc họa trên truyền thông này minh họa một sự căng thẳng trung tâm trong quan điểm của Hoa Kỳ: liệu tuyên bố này là một thỏa thuận hòa bình mang tính thực chất, thay đổi cuộc chơi hay là một cử chỉ mang tính biểu tượng xoay quanh sự phô trương của tổng thống.

Kế hoạch 20 điểm và những điểm mơ hồ của nó

Mặc dù bản tuyên bố đã ký có ít chi tiết cụ thể, quan điểm của Hoa Kỳ được thông báo bởi một kế hoạch hòa bình chi tiết hơn gồm 20 điểm do Tổng thống Trump công bố tại Nhà Trắng vào ngày 29 tháng 9 năm 2025 (Donald Trump's 20-point Gaza peace plan in full, 2025). Kế hoạch này cung cấp khuôn khổ cơ bản cho cách tiếp cận của Hoa Kỳ và tiết lộ cả mục tiêu của chính quyền cũng như những thách thức đáng kể vẫn còn tồn tại. Các điểm đầu tiên của kế hoạch rất tham vọng, kêu gọi Gaza trở thành một “khu vực không khủng bố, không cực đoan hóa” và phát triển lại “vì lợi ích của người dân Gaza”. Nó quy định chấm dứt chiến tranh ngay lập tức và rút quân đội Israel khi cả hai bên đồng ý với đề xuất, sau đó là việc trả tự do cho tất cả con tin trong vòng 72 giờ.

Tuy nhiên, kế hoạch chứa đựng một số điểm gây ra sự mơ hồ và xung đột tiềm tàng trong tương lai. Một yêu cầu quan trọng là giải giáp Hamas, một điều kiện mà nhóm này chưa chính thức đồng ý khi chấp nhận các điều khoản trao đổi con tin-tù nhân ban đầu (Donald Trump's 20-point Gaza peace plan in full, 2025). Đây vẫn là một vấn đề lớn chưa được giải quyết. Hơn nữa, tầm nhìn của kế hoạch về tương lai quản trị của Gaza còn mơ hồ. Nó đề xuất một cơ quan chuyển tiếp tạm thời, do người Palestine lãnh đạo và được Hoa Kỳ cùng các quốc gia khác hỗ trợ, để giám sát các dịch vụ công cộng. Cơ quan này sẽ chịu trách nhiệm về an ninh và ngăn chặn sự tái xuất hiện của khủng bố, nhưng cơ chế thành lập và thẩm quyền lâu dài của nó không được xác định rõ ràng (Trump and World Leaders Sign ‘Enduring Peace’ Pact Aimed at Ending Gaza War, 2025). Từ góc độ chính sách của Hoa Kỳ, những điểm mơ hồ này đại diện cho những trở ngại đáng kể để đạt được “nền hòa bình mạnh mẽ, bền vững và lâu dài” mà Tổng thống Trump đã hứa.

Câu hỏi Chưa được Giải quyết về Nhà nước Palestine

Một vấn đề trung tâm và gây tranh cãi trong quan điểm của Hoa Kỳ về tuyên bố hòa bình là tương lai của quyền tự quyết và nhà nước của người Palestine. Mặc dù tuyên bố có ngôn ngữ về việc đảm bảo cơ hội cho “tất cả người dân trong khu vực”, thỏa thuận và các bình luận tiếp theo của chính quyền đã tỏ ra im lặng hoặc không cam kết về mục tiêu chính sách lâu dài của Hoa Kỳ về giải pháp hai nhà nước. Tạp chí TIME lưu ý rằng thỏa thuận này “không đề cập đến kế hoạch hướng tới một Nhà nước Palestine được Hoa Kỳ công nhận” (Trump and World Leaders Sign ‘Enduring Peace’ Pact Aimed at Ending Gaza War, 2025).

Các tuyên bố của chính Tổng thống Trump đã làm tăng thêm sự không chắc chắn này. Khi được các phóng viên hỏi về giải pháp hai nhà nước tại lễ ký kết, ông đã né tránh, nói rằng, “Chúng ta sẽ phải xem.” Ông giải thích, “Tôi không nói về một nhà nước hay hai nhà nước. Nhiều người thích giải pháp một nhà nước, một

số người thích giải pháp hai nhà nước. Chúng ta sẽ phải xem” (Trump and World Leaders Sign ‘Enduring Peace’ Pact Aimed at Ending Gaza War, 2025). Sự thiếu quyết đoán công khai này đánh dấu một sự khác biệt đáng kể so với lập trường của các chính quyền Hoa Kỳ trước đây và đưa ra một yếu tố bất ngờ lớn vào tương lai của tiến trình hòa bình. Mặc dù kế hoạch 20 điểm của Trump cho thấy rằng trong quá trình tái phát triển Gaza “các điều kiện cuối cùng có thể đã chín muồi cho một con đường đáng tin cậy hướng tới quyền tự quyết và nhà nước của người Palestine”, sự miễn cưỡng của ông trong việc công khai ủng hộ khuôn khổ hai nhà nước đã khiến lập trường cuối cùng của Hoa Kỳ không rõ ràng. Sự mơ hồ này, cùng với sự phản đối lâu dài của Thủ tướng Israel Benjamin Netanyahu đối với một nhà nước Palestine, khiến cuộc xung đột cốt lõi không được giải quyết, phủ bóng lên lời hứa “hòa bình lâu dài” của tuyên bố.

Quan điểm của Trung Quốc: Lời kêu gọi Ổn định của Chủ tịch Tập Cận Bình

Giọng điệu Hòa giải: Cách Xi Đóng khung Ngoại giao

Ngay từ đầu cuộc gặp tại Hàn Quốc, Chủ tịch Trung Quốc Tập Cận Bình đã áp dụng một giọng điệu hòa giải và hướng tới tương lai rõ rệt, đóng khung các cuộc đàm phán như một cơ hội để đưa mối quan hệ Mỹ-Trung trở lại một lộ trình ổn định hơn. Trong bài phát biểu khai mạc, Tập đã gọi Tổng thống Trump là “một người bạn của tôi” và lưu ý rằng “thật ảm áp khi gặp lại ông vì đã nhiều năm trôi qua” (Fox News, 2025). Cách đóng khung cá nhân này là một cử chỉ ngoại giao có chủ ý nhằm xoa dịu căng thẳng đã leo thang đáng kể trong những tháng gần đây. Trong khi thừa nhận những khó khăn vốn có trong mối quan hệ, Tập đã giảm nhẹ chúng như những thứ có thể quản lý được. Ông nói rằng đó là “bình thường khi hai nền kinh tế hàng đầu thế giới thỉnh thoảng có những xung đột”, cho thấy những bất đồng như vậy không phải là những trở ngại không thể vượt qua (CNBC, 2025).

Tập đã sử dụng một phép ẩn dụ mạnh mẽ để mô tả mối quan hệ song phương, ví nó như một “con tàu khổng lồ” hoặc một con tàu đi biển. Ông kêu gọi cả hai bên cùng nhau làm việc để “đảm bảo con tàu khổng lồ này đi vững vàng về phía trước” và “đi đúng hướng” (The Guardian, 2025). Hình ảnh này truyền tải ý thức về trách nhiệm chung và lợi ích chung trong việc ngăn chặn mối quan hệ đi vào vùng nước nguy hiểm. Nhà lãnh đạo Trung Quốc nhấn mạnh rằng hai quốc gia “vẫn có thể tìm cách phát triển song song”, một lời kêu gọi trực tiếp cho sự cùng tồn tại thay vì đối đầu (Fox News, 2025). Trong một động thái được coi là đặc biệt chiến lược để thu hút trực tiếp đối thủ người Mỹ của mình, bản tóm tắt chính thức của Tập Cận Bình lưu ý rằng “Sự phát triển và phục hưng của Trung Quốc song hành với tầm nhìn của Tổng thống Trump về ‘Làm cho nước Mỹ vĩ đại trở lại’ ” (CNBC, 2025). Tuy nhiên, bất chấp những lời lẽ ảm áp, một số nhà quan sát lưu ý sự khác biệt trong phong thái của ông, mô tả nó là “kém nhiệt tình hơn nhiều” và lưu ý rằng ông “hầu như không cười trong cuộc gặp” (Atlantic Council, 2025). Điều này cho thấy một màn trình diễn được cân đo đong đếm cẩn thận, nơi ngôn ngữ hòa giải được ưu tiên để tạo ra một bầu không khí xây dựng, ngay cả khi những căng thẳng tiềm ẩn vẫn còn rõ rệt.

Tránh “Vòng luẩn quẩn”: Thông điệp Cốt lõi về Giảm căng thẳng

Một chủ đề trung tâm và lặp đi lặp lại trong thông điệp của Chủ tịch Tập Cận Bình là sự cần thiết cấp bách phải chấm dứt cuộc xung đột thương mại đang leo thang và tránh cái mà ông gọi là “vòng luẩn quẩn trả đũa lẫn nhau” (The New York Times, 2025). Cụm từ này, được nhấn mạnh trong bản tóm tắt chính thức của cuộc gặp và được nhiều hãng tin quốc tế đưa tin, đã gói gọn mục tiêu chính của Bắc Kinh cho hội nghị thượng đỉnh: thiết lập một lệnh ngừng bắn và tạo ra một môi trường kinh tế dễ đoán hơn. Tập Cận Bình nhấn mạnh rằng cả hai quốc gia nên có cái nhìn dài hạn và ưu tiên lợi ích của sự hợp tác hơn là bản chất hủy diệt của một cuộc chiến thuế quan đang diễn ra (The Guardian, 2025). Lời kêu gọi giảm căng thẳng này không chỉ mang tính khẩu hiệu; nó liên quan trực tiếp đến các thỏa thuận hữu hình xuất hiện từ các cuộc đàm phán.

Bản tóm tắt của Trung Quốc, mặc dù không nêu chi tiết các thỏa thuận cụ thể, đã ám chỉ các biện pháp trả đũa gần đây của Trung Quốc, chẳng hạn như động thái kiểm soát xuất khẩu các khoáng sản đất hiếm quan trọng (The New York Times, 2025). Phù hợp với lời kêu gọi của Tập Cận Bình nhằm phá vỡ vòng luẩn quẩn trả đũa, Trung Quốc tuyên bố sẽ “điều chỉnh tương ứng” các biện pháp đối phó của mình, bao gồm cả việc tạm dừng một năm các biện pháp hạn chế mới đối với đất hiếm (CNN, 2025). Động thái này được trình bày như một sự nhượng bộ đáng kể và là phản ứng trực tiếp đối với tiến bộ đạt được trong các cuộc

thảo luận. Sự nhấn mạnh của Tập Cận Bình vào đối thoại thay vì đối đầu càng được nhấn mạnh trong các nhận xét được báo cáo của ông, nơi ông nhấn mạnh rằng những kinh nghiệm trong quá khứ trong mối quan hệ đã mang lại những bài học quý giá cho hiện tại (AP News, 2025). Theo tuyên bố của Trung Quốc, Tập Cận Bình đã truyền đạt rằng các đội đàm phán thương mại của hai nước đã “đạt được sự đồng thuận cơ bản về việc giải quyết các mối quan tâm lớn của mỗi bên” trong các cuộc gặp cuối tuần trước, tạo tiền đề cho các nhà lãnh đạo hoàn tất một lệnh ngừng bắn (The Guardian, 2025). Trọng tâm vào việc chấm dứt trả đũa là một sự thừa nhận thực dụng rằng cuộc xung đột leo thang đang gây tổn hại cho các doanh nghiệp ở cả hai bên và làm rung chuyển nền kinh tế toàn cầu, khiến sự ổn định trở thành lợi ích quốc gia tối quan trọng đối với Bắc Kinh (CNN, 2025).

Tường thuật Chính thức: Truyền thông Nhà nước và Phản ứng của Công chúng

Chính phủ Trung Quốc đã quản lý cẩn thận tường thuật trong nước xung quanh cuộc gặp Trump-Tập, sử dụng một chiến lược tiến hóa từ việc hạ thấp ban đầu đến đưa tin tích cực rộng rãi. Trong những giờ trước các cuộc đàm phán, các kênh truyền thông nhà nước lớn như CCTV tập trung vào các thành tựu quốc gia khác, chẳng hạn như sứ mệnh không gian Thần Châu-21 mới nhất, và nhấn mạnh sự tham dự rộng lớn hơn của Tập tại hội nghị thượng đỉnh APEC thay vì cuộc gặp song phương cụ thể (CNBC, 2025). Bộ Ngoại giao Trung Quốc thậm chí còn không chính thức xác nhận cuộc gặp sẽ diễn ra cho đến chiều hôm trước cuộc đàm phán. Tuy nhiên, một khi hai nhà lãnh đạo gặp nhau, phạm vi đưa tin chính thức đã tăng lên đáng kể, với các đài truyền hình nhà nước bắt đầu gửi các bản cập nhật tích cực thường xuyên (CNBC, 2025).

Tường thuật chính thức này nhanh chóng lan truyền trên mạng xã hội Trung Quốc, nơi cuộc gặp trở thành chủ đề thảo luận chính. Trên Weibo, nền tảng giống X của Trung Quốc, hashtag “Hội nghị thượng đỉnh Busan của các nhà lãnh đạo Trung Quốc-Hoa Kỳ” đã trở thành chủ đề thịnh hành nhất, thu hút hơn 250 triệu lượt xem (CNN, 2025). Tâm lý trong các bình luận, mặc dù có thể được kiểm duyệt bởi nhà nước, phần lớn là lạc quan. Người dùng đăng tải các thông điệp ngắn gọn như “Hòa hợp giữa Trung Quốc và Hoa Kỳ dẫn đến sự thịnh vượng toàn cầu,” “một khoảnh khắc lịch sử,” và “tình hữu nghị Trung Quốc-Hoa Kỳ muôn năm” (CNBC, 2025). Trọng tâm là triển vọng giảm thuế quan và quay trở lại sự ổn định, phản ánh mong muốn của công chúng được thấy một kết thúc cho cuộc chiến thương mại gây tổn hại kinh tế. Một nhà kinh tế, viết trên ứng dụng mạng xã hội Xiaohongshu, bày tỏ hy vọng về “sự xuất hiện sớm của giai đoạn tuần trăng mật Trung Quốc-Hoa Kỳ” (CNBC, 2025). Môi trường truyền thông được kiểm soát đảm bảo rằng quan điểm chính thức—một quan điểm về ngoại giao thực dụng thành công dẫn đến một kết quả cùng có lợi—là quan điểm chính mà công chúng Trung Quốc có thể tiếp cận.

Sự mơ hồ chiến lược: Những gì Bản tóm tắt của Trung Quốc đã Bỏ sót

Một đặc điểm nổi bật của quan điểm Trung Quốc về hội nghị thượng đỉnh là sự mơ hồ chiến lược của nó, đặc biệt là trong các thông điệp chính thức. Trong khi Tổng thống Trump nhanh chóng công bố các kết quả cụ thể cho báo chí—đánh giá cuộc gặp là “12 trên thang điểm từ một đến 10” và chi tiết về việc giảm 10% tổng thuế quan—thì các bản tóm tắt chính thức của Trung Quốc lại dè dặt hơn nhiều (CNN, 2025). Cách tiếp cận này phù hợp với thông lệ ngoại giao truyền thống của Bắc Kinh, nơi các chi tiết của thỏa thuận thường không được thảo luận công khai theo cách mà các tổng thống Hoa Kỳ thực hiện (The New York Times, 2025). Tuyên bố của Trung Quốc xác nhận rằng hai bên đã “đạt được sự đồng thuận cơ bản” và đạt được “tiến bộ đáng khích lệ”, nhưng nó không liệt kê chính xác các điều khoản của lệnh ngừng bắn thương mại (The Guardian, 2025). Sự mơ hồ này cho phép Bắc Kinh duy trì sự linh hoạt trong việc thực hiện và đóng khung kết quả trong nước mà không bị ràng buộc bởi các chi tiết do phía Hoa Kỳ nêu ra.

Có lẽ sự bỏ sót đáng kể nhất trong các cuộc thảo luận và các bản tóm tắt sau đó là vấn đề Đài Loan. Trong các cuộc gặp cấp cao trước đây, Tập Cận Bình luôn nhấn mạnh tầm quan trọng của Đài Loan đối với Trung Quốc, quốc gia mà Trung Quốc tuyên bố là lãnh thổ của mình. Tuy nhiên, trong trường hợp này, vấn đề đã không được nêu ra. Tổng thống Trump xác nhận với các phóng viên rằng “vấn đề Đài Loan đã không được nêu ra trong các cuộc đàm phán của họ”, một thực tế được xác nhận bởi sự vắng mặt của bất kỳ đề cập nào về vấn đề này trong bản tóm tắt của Trung Quốc (The New York Times, 2025). Sự im lặng chiến lược này cho thấy một lựa chọn có chủ ý của Tập Cận Bình ưu tiên mục tiêu trước mắt là giảm căng thẳng kinh tế thay vì thúc đẩy các yêu sách lãnh thổ cốt lõi của Trung Quốc. Bằng cách tránh vấn đề rất nhạy cảm và gây tranh cãi này, Tập Cận Bình đã đảm bảo rằng trọng tâm vẫn hoàn toàn vào thương mại và ổn

định, ngăn chặn một điểm tiềm tàng gây căng thẳng ngoại giao làm chệch hướng những tiến bộ mong manh đang được thực hiện. Sự bỏ sót có tính toán này nhấn mạnh cách tiếp cận thực dụng của Bắc Kinh, gác lại các tham vọng chiến lược dài hạn để giải quyết cuộc khủng hoảng kinh tế ngắn hạn cấp bách hơn (Atlantic Council, 2025).

Con đường Thực dụng phía trước: Các Cuộc Gặp gỡ Tương lai và Hợp tác

Ngoài việc đảm bảo một lệnh ngừng bắn ngay lập tức, quan điểm của Trung Quốc đã đóng khung cuộc gặp Busan như một bước đi quan trọng hướng tới việc tái lập một khuôn khổ cấu trúc và có thể dự đoán được hơn cho sự tương tác trong tương lai. Bản tóm tắt chính thức của Trung Quốc xác nhận các kế hoạch cụ thể cho ngoại giao cấp cao tiếp tục, bao gồm việc Tổng thống Trump chấp nhận lời mời đến thăm Trung Quốc vào tháng 4 và chuyến thăm đáp lễ của Chủ tịch Tập Cận Bình tới Hoa Kỳ vào cuối năm (The New York Times, 2025). Các chuyến thăm theo lịch trình này báo hiệu cam kết chung trong việc duy trì các kênh liên lạc mở ở cấp cao nhất, một yếu tố quan trọng trong chiến lược của Bắc Kinh nhằm quản lý mối quan hệ và ngăn chặn các hiểu lầm trong tương lai leo thang thành xung đột công khai. Các nhà phân tích lưu ý rằng đột phá này tạo tiền đề cho “sự tương tác sâu hơn, có thể dự đoán được hơn trong năm 2026” (BBC, 2025).

Chủ tịch Tập Cận Bình cũng đề ra một chương trình nghị sự rộng lớn hơn cho sự hợp tác tiềm năng giữa Hoa Kỳ và Trung Quốc, vượt ra ngoài các tranh chấp thương mại trước mắt. Theo các báo cáo về lập trường của Trung Quốc, ông đã liệt kê một loạt các vấn đề xuyên quốc gia mà hai nước có thể hợp tác, bao gồm chống nhập cư bất hợp pháp, gian lận viễn thông, các nỗ lực chống rửa tiền, phát triển quản trị cho trí tuệ nhân tạo và xử lý các bệnh truyền nhiễm (AP News, 2025). Bằng cách nêu bật các lĩnh vực lợi ích chung này, Tập Cận Bình tìm cách chứng tỏ rằng mối quan hệ có những khía cạnh hợp tác có thể đóng vai trò như một sự cân bằng chống lại các khía cạnh cạnh tranh hơn. Từ quan điểm của Bắc Kinh, cuộc gặp là một thành công vì nó đạt được các mục tiêu trong nước quan trọng: ổn định một mối quan hệ kinh tế biến động và tạo ra một con đường cho đối thoại tiếp tục. Như một nhà phân tích nhận xét, cuộc gặp là một lời nhắc nhở rằng “ngay cả trong bối cảnh cạnh tranh giữa các cường quốc, chủ nghĩa thực dụng dựa trên lợi ích quốc gia có thể mở đường cho sự tương tác có ý nghĩa” (BBC, 2025). Cách tiếp cận thực dụng này nhấn mạnh quan điểm của Trung Quốc về hội nghị thượng đỉnh không phải là một giải pháp cuối cùng, mà là một động thái cần thiết và thành công để quản lý một “mối quan hệ phức tạp về cấu trúc” trong tương lai gần.

Phân tích Chuyên gia: Một Khoảng dừng Chiến thuật

Cấu trúc của một Lệnh ngừng tạm thời

Các nhà phân tích rộng rãi đồng ý rằng thỏa thuận đạt được giữa Tổng thống Donald Trump và Chủ tịch Tập Cận Bình không phải là một giải pháp toàn diện cho cuộc chiến thương mại mà thay vào đó là một lệnh ngừng tạm thời được xây dựng cẩn thận, nhằm mục đích đạt được lợi ích ngắn hạn (VietnamPlus, 2025a). Chính cấu trúc của thỏa thuận, với thời hạn rõ ràng là một năm cho các điều khoản chính, nhấn mạnh bản chất của nó như một khoảng dừng chiến thuật hơn là một nền hòa bình chiến lược. Bản thân Tổng thống Trump đã đưa ra những tuyên bố mâu thuẫn, ban đầu cho rằng thỏa thuận sẽ “kéo dài trong một thời gian dài” trước khi làm rõ, “Đây là một thỏa thuận một năm, và chúng tôi sẽ gia hạn sau đó,” một tâm lý cho thấy kỳ vọng về việc đàm phán lại trong tương lai và bất ổn tiềm ẩn (Soha, 2025a).

Thỏa thuận tập trung vào những gì Giáo sư Kam của Đại học Công nghệ Sydney mô tả là những vấn đề “dễ giải quyết hơn”, tạo ra một sự trao đổi giao dịch về các nhượng bộ tức thời (BBC News Tiếng Việt, 2025a). Cách tiếp cận này cho phép cả hai bên tuyên bố chiến thắng mà không giải quyết các nguồn gốc xung đột sâu sắc, khó giải quyết. Các yếu tố chính của thỏa thuận là một sự trao đổi trực tiếp: Hoa Kỳ đề nghị giảm thuế quan để đổi lấy các cam kết của Trung Quốc về các vấn đề thương mại và thực thi pháp luật cụ thể. Bản chất giao dịch này là một đặc điểm của sự giảm leo thang tạm thời, nơi lợi ích chung trùng khớp trong một thời gian ngắn trước khi cạnh tranh chiến lược tiềm ẩn tái xuất hiện. Các chuyên gia cảnh báo rằng chính xác vì thỏa thuận tránh các tranh chấp cốt lõi, lệnh ngừng bắn giữa Hoa Kỳ và Trung Quốc khó có thể “kéo dài mãi mãi” (BBC News Tiếng Việt, 2025a). Bảng dưới đây nêu bật các nhượng bộ cụ thể, có thời hạn tạo thành nền tảng của khoảng dừng chiến thuật này.

Nhượng bộ của Hoa Kỳ	Nhượng bộ của Trung Quốc	Thời hạn / Điều kiện	Nguồn
Giảm 10% thuế quan đối với hàng hóa Trung Quốc, giảm tổng tỷ lệ trung bình xuống khoảng 47%.	Nổi lại nhập khẩu đậu nành của Hoa Kỳ (cam kết 12 triệu tấn trong niên vụ hiện tại).	Không có thời hạn rõ ràng nhưng tùy thuộc vào mối quan hệ đang diễn ra.	VietnamPlus, 2025b
Giảm thuế nhập khẩu đối với các mặt hàng liên quan đến fentanyl xuống 10%.	Tăng cường thực thi chống buôn bán fentanyl bất hợp pháp.	Không có thời hạn rõ ràng nhưng là một yêu cầu quan trọng của Hoa Kỳ.	Cand.com.vn, 2025
Tạm dừng các quy định mới nhắm vào một công ty con cụ thể của Trung Quốc.	Tạm dừng các hạn chế mới đối với xuất khẩu khoáng sản đất hiếm chiến lược.	Thời hạn một năm, có thể gia hạn.	Soha, 2025b
Tạm dừng phí cảng đặc biệt đối với các tàu Trung Quốc cập cảng Hoa Kỳ.	Đình chỉ tương hỗ các khoản phí tương tự.	Thời hạn một năm.	Soha, 2025b

Khung này, với sự nhấn mạnh vào việc gia hạn hàng năm, tạo ra một môi trường bất ổn được quản lý. Nó cung cấp sự cứu trợ tức thời cho các doanh nghiệp và thị trường nhưng thể chế hóa một chu kỳ đàm phán đầy rủi ro hàng năm, đảm bảo rằng cuộc xung đột thương mại vẫn là một đặc điểm trung tâm và lặp đi lặp lại của mối quan hệ Hoa Kỳ-Trung Quốc.

Các Yêu cầu Chiến lược Thúc đẩy Giảm căng thẳng

Thời điểm của hội nghị thượng đỉnh Busan và thỏa thuận kết quả không phải là ngẫu nhiên, theo các nhà phân tích, mà được thúc đẩy bởi các yêu cầu chiến lược và nội địa cấp bách đối với cả Washington và Bắc Kinh. Cuộc gặp được xem là một bước đi cần thiết để “thu hẹp rủi ro” của bất kỳ quyết định đột ngột, gây bất ổn nào trong những tháng tới, đặc biệt là khi các thỏa thuận thương mại trước đây sắp hết hạn vào ngày 10 tháng 11, tạo ra một thời hạn cứng cho hành động (BBC News Tiếng Việt, 2025a; Viettimes, 2025). Đối với Tổng thống Trump, hội nghị thượng đỉnh mang đến cơ hội để giành được một “chiến thắng” hữu hình để trình bày trước công chúng Hoa Kỳ, đặc biệt là nông dân ở các bang nông nghiệp chủ chốt, những người bị ảnh hưởng nặng nề bởi sự mất mát thị trường đậu nành Trung Quốc. Việc nổi lại mua đậu nành và các cam kết của Trung Quốc về fentanyl—một vấn đề chính trị nội bộ lớn ở Hoa Kỳ—cung cấp các kết quả tức thời, hấp dẫn thu hút sự chú ý, phù hợp với mong muốn của Trump về kết quả nhanh chóng, hữu hình (Cand.com.vn, 2025).

Đối với Trung Quốc, động lực để tạm dừng là hoàn toàn thuyết phục. Nền kinh tế Trung Quốc đối mặt với những khó khăn nội bộ đáng kể và việc giảm thuế quan của Hoa Kỳ, ngay cả một mức giảm nhỏ, cũng mang lại sự cứu trợ đáng hoan nghênh cho ngành sản xuất hướng tới xuất khẩu của nước này. Hơn nữa, việc đảm bảo bảo lãnh một năm về nguồn cung đất hiếm và tạm dừng các quy định mới của Hoa Kỳ mang lại mức độ khả năng dự đoán cho các ngành công nghiệp chiến lược của Trung Quốc (Soha, 2025b). Bản thân cuộc gặp, cuộc chạm trán trực tiếp đầu tiên giữa hai nhà lãnh đạo sau sáu năm, phục vụ một mục đích ngoại giao quan trọng đối với Bắc Kinh. Nó cho phép Chủ tịch Tập Cận Bình thể hiện hình ảnh một nhà lãnh đạo ổn định, thực dụng trên trường quốc tế, định vị Trung Quốc như một tác nhân hợp lý sẵn sàng đàm phán và hợp tác. Điều này giúp chống lại tường thuật về sự leo thang đối đầu và cung cấp cho Bắc Kinh thời gian quý báu để theo đuổi các mục tiêu kinh tế và công nghệ dài hạn của mình mà không bị áp lực ngay lập tức của các biện pháp hạn chế thương mại ngày càng tăng. Giáo sư Tim Harcourt từ Đại học Công nghệ Sydney đã đóng khung cuộc gặp theo các thuật ngữ rộng hơn, cho rằng đó là một thời điểm quan trọng để “định hình lại toàn cầu hóa trong kỷ nguyên hậu Covid”, cho thấy cả hai quốc gia đều cảm thấy áp lực phải ổn định một hệ thống toàn cầu bị rung chuyển bởi nhiều năm thuế quan và sự không chắc chắn (BBC News Tiếng Việt, 2025a).

Các Xung đột Công nghệ và Tư tưởng Cốt lõi Chưa được Giải quyết

Lý do chính khiến các chuyên gia nhất trí coi thỏa thuận Busan là một khoảng dừng chiến thuật là sự vắng mặt rõ rệt của bất kỳ cuộc thảo luận nào về các vấn đề cơ bản và gây tranh cãi nhất nằm ở trung tâm của sự cạnh tranh Hoa Kỳ-Trung Quốc. Cuộc đối thoại đã được lựa chọn cẩn thận để tập trung vào các mặt hàng thương mại giao dịch trong khi cố tình tránh cuộc cạnh tranh sâu sắc về công nghệ, an ninh và tư tưởng (VietnamPlus, 2025b). Tổng thống Trump không đề cập đến tiến triển về hai trong số các chủ đề nhạy cảm nhất: tương lai của ứng dụng mạng xã hội TikTok thuộc sở hữu của Trung Quốc tại Hoa Kỳ và các biện pháp kiểm soát xuất khẩu của Hoa Kỳ đối với chất bán dẫn tiên tiến, chẳng hạn như chip AI Blackwell của Nvidia. Những vấn đề này đại diện cho cốt lõi của cuộc tranh luận “tách rời công nghệ” và được Washington coi là các vấn đề an ninh quốc gia quan trọng.

Bắc Kinh, về phía mình, có một danh sách các yêu cầu chưa được đáp ứng, bao gồm dỡ bỏ các biện pháp kiểm soát xuất khẩu của Hoa Kỳ đối với công nghệ nhạy cảm và bãi bỏ thuế quan liên quan đến các chính sách công nghiệp của nước này (Viettimes, 2025). Việc không giải quyết các điểm này cho thấy rằng vực thẳm giữa hai bên về tương lai của công nghệ và chuỗi cung ứng toàn cầu vẫn còn rộng như trước. Thỏa thuận về đậu nành và fentanyl tương đối đơn giản, trong khi cuộc xung đột về công nghệ liên quan đến các vấn đề phức tạp về sở hữu trí tuệ, an ninh quốc gia và cuộc đua thống trị toàn cầu trong thế kỷ 21. Bằng cách tránh các chủ đề này, các nhà lãnh đạo đã đạt được một sự bình lặng tạm thời nhưng để lại những động lực chính của cuộc xung đột tiếp tục âm ỉ. Thỏa thuận này về cơ bản đặt một miếng băng trên một vết thương bề ngoài trong khi bỏ qua tình trạng cơ bản quan trọng.

Ngoại giao Cá nhân hóa và Vượt qua Bộ máy

Phương pháp chính sách đối ngoại của chính quyền Trump, ưu tiên tương tác cá nhân, lãnh đạo với lãnh đạo, đồng thời tránh xa các kênh ngoại giao truyền thống, tự nó là một động lực nội bộ cho hội nghị thượng đỉnh. Chính quyền Trump thứ hai được mô tả là một chính quyền bỏ qua quy trình và lời khuyên của chuyên gia để sử dụng “các phái viên trung thành cá nhân và thiếu kinh nghiệm để giải quyết các vấn đề bằng ‘lẽ thường và sự sắc sảo cứng rắn’” (Wikipedia, 2025). Các nhiệm vụ cấp cao đã được giao cho các nhân vật như nhà phát triển bất động sản Steven Witkoff và con rể của Tổng thống, Jared Kushner, phản ánh sự thiếu tin tưởng sâu sắc vào các nhà ngoại giao chuyên nghiệp và các sĩ quan tình báo (The New York Times, 2025; Wikipedia, 2025).

Một cuộc gặp trực tiếp với Tập Cận Bình là biểu hiện tối thượng của phương pháp này. Nó cho phép Tổng thống Trump tương tác trực tiếp với đối tác của mình, củng cố hình ảnh ưu tiên của ông như là nhân vật trung tâm trong chính sách đối ngoại của Hoa Kỳ. Phương pháp này cho phép chính quyền bỏ qua bộ máy quan liêu của Bộ Ngoại giao và các cơ quan khác, những cơ quan được một số người trong chính quyền coi là một phần của “nhà nước ngầm” chống lại chương trình nghị sự của họ. Bằng cách trực tiếp đàm phán với Tập Cận Bình, Trump có thể tuyên bố bất kỳ thỏa thuận nào đạt được—cho dù mong manh hay tạm thời—như một chiến thắng cá nhân trực tiếp. Điều này phù hợp với một mô hình hành chính rộng lớn hơn là phá hủy hoặc rút lại sự hỗ trợ cho các tổ chức dành riêng cho ngoại giao và sức mạnh mềm truyền thống của Mỹ, như USAID và Voice of America, ưu tiên một cách tiếp cận giao dịch và hướng tới sức mạnh cứng hơn (Wikipedia, 2025). Do đó, hội nghị thượng đỉnh không chỉ là một công cụ để giảm căng thẳng mà còn là một phương tiện để thực hiện một mô hình chính sách đối ngoại đặc biệt cá nhân hóa và chống lại bộ máy, điều này cộng hưởng với cơ sở chính trị trong nước của chính quyền.

Xu hướng Tương lai và Cạnh tranh Chiến lược Kéo dài

“Khoảng dừng Chiến thuật” và Tính mong manh vốn có của Thỏa thuận

Mặc dù hội nghị thượng đỉnh ngày 30 tháng 10 năm 2025 giữa Tổng thống Donald Trump và Chủ tịch Tập Cận Bình đã tạo ra sự giảm căng thẳng tạm thời, các nhà phân tích rộng rãi coi các thỏa thuận kết quả là một “khoảng dừng chiến thuật” hơn là một giải pháp cơ bản cho các xung đột tiềm ẩn (VietnamPlus, 2025). Sự đồng thuận giữa các chuyên gia là không có lệnh ngừng bắn nào giữa Hoa Kỳ và Trung Quốc sẽ kéo dài mãi mãi, vì những động lực cốt lõi của sự cạnh tranh của họ vẫn chưa được giải quyết (BBC News Tiếng Việt, 2025). Thỏa thuận được mô tả là có thể “mong manh”, mặc dù nó phục vụ mục đích trước mắt là “thu hẹp rủi ro” của các hành động leo thang bất ngờ trong những tháng tới (BBC News Tiếng Việt, 2025).

Chính cấu trúc của thỏa thuận nhấn mạnh tính tạm thời của nó. Bản thân Tổng thống Trump đã tuyên bố rằng thỏa thuận sẽ phải được đàm phán lại hàng năm, một khuôn khổ tạo ra sự bất ổn vốn có và phản ánh cách tiếp cận giao dịch đối với ngoại giao (CNN, 2025). Cách tiếp cận này phù hợp với phong cách đàm phán đã được thiết lập của Tổng thống Trump, người đã từng nhiều lần thay đổi lập trường về thuế quan trong quá khứ, làm dấy lên nghi ngờ về việc tuân thủ lâu dài bất kỳ thỏa thuận nào (VietnamPlus, 2025). Giáo sư Chong Ja Ian từ Đại học Quốc gia Singapore lưu ý rằng việc tuân thủ nghiêm ngặt các thỏa thuận dường như không nằm trong chiến lược của Tổng thống Trump, càng củng cố nhận thức rằng lệnh ngừng bắn này là một sự tạm nghỉ tạm thời (VietnamPlus, 2025).

Chủ tịch Tập Cận Bình cũng ám chỉ khả năng xung đột trong tương lai, kêu gọi cả hai bên tránh rơi vào “vòng luẩn quẩn trả đũa” và tập trung vào bức tranh lớn hơn về lợi ích lâu dài (Báo Pháp Luật TP. Hồ Chí Minh, 2025). Lời kêu gọi của ông về đối thoại tiếp tục trên cơ sở “bình đẳng và tôn trọng lẫn nhau” để rút ngắn danh sách các bất đồng cho thấy sự thừa nhận rằng những điểm bất đồng đáng kể vẫn tồn tại ngoài phạm vi của thỏa thuận hiện tại (Báo Pháp Luật TP. Hồ Chí Minh, 2025). Cuối cùng, hội nghị thượng đỉnh được xem là một bước đi cần thiết nhưng chưa đủ để quản lý một mối quan hệ phức tạp, cung cấp một kênh đối thoại quan trọng nhưng không giải quyết được cuộc cạnh tranh chiến lược sâu sắc hơn (One World Outlook, 2025).

Vượt ra ngoài Thuế quan: Cuộc cạnh tranh Chưa được Giải quyết về Ảnh hưởng Công nghệ và Toàn cầu

Các thỏa thuận tập trung vào thuế quan, đậu nành và fentanyl của hội nghị thượng đỉnh, mặc dù quan trọng, nhưng chỉ mới chạm đến bề mặt của cuộc cạnh tranh đa diện giữa Hoa Kỳ và Trung Quốc. Phân tích chuyên gia nhấn mạnh rằng cốt lõi của sự cạnh tranh không chỉ đơn thuần là kinh tế mà còn là chiến lược, bao gồm cả cuộc đối đầu về các mô hình phát triển, ưu thế công nghệ và ảnh hưởng toàn cầu (VietnamPlus, 2025). Các nguyên nhân cấu trúc của căng thẳng—bao gồm cạnh tranh công nghệ, thái độ quân sự và sự khác biệt về tư tưởng—thì sâu sắc và không được giải quyết bởi cuộc gặp ở Hàn Quốc (One World Outlook, 2025).

Cuộc cạnh tranh đặc biệt khốc liệt trong các lĩnh vực sản xuất tiên tiến, vốn phụ thuộc vào các yếu tố đầu vào quan trọng như khoáng sản đất hiếm và chất bán dẫn (BBC News Tiếng Việt, 2025). Mặc dù Tổng thống Trump tuyên bố các vấn đề xung quanh việc Hoa Kỳ tiếp cận đất hiếm đã “được giải quyết”, việc tạm dừng một năm các biện pháp hạn chế của Trung Quốc chỉ là một biện pháp tạm thời, không phải là một giải pháp lâu dài (CNN, 2025). Điều này nhấn mạnh đòn bẩy chiến lược mà Trung Quốc nắm giữ trong các chuỗi cung ứng quan trọng và lỗ hổng kéo dài của Hoa Kỳ, vốn thúc đẩy các nỗ lực tách rời kinh tế và đa dạng hóa chuỗi cung ứng. Việc đề cập đến việc Bắc Kinh sẽ đàm phán trực tiếp với nhà thiết kế chip của Hoa Kỳ Nvidia cũng chỉ ra vai trò trung tâm của lĩnh vực công nghệ trong quan hệ song phương, nơi an ninh quốc gia và lợi ích kinh tế đan xen sâu sắc (BBC News Tiếng Việt, 2025).

Cuộc cạnh tranh chiến lược rộng lớn hơn này đang định hình một kỷ nguyên mới của cạnh tranh giữa các cường quốc vĩ đại (Dan Viet, 2025). Kết quả hội nghị thượng đỉnh sẽ còn vang vọng vượt xa thương mại song phương, ảnh hưởng đến hệ thống liên minh, tư thế phòng thủ và các khuôn khổ quản trị toàn cầu khi cả Washington và Bắc Kinh cạnh tranh ảnh hưởng trên khắp Ấn Độ Dương-Thái Bình Dương và xa hơn nữa (One World Outlook, 2025). Bảng dưới đây minh họa sự tương phản giữa các thỏa thuận chiến thuật ngắn hạn của hội nghị thượng đỉnh và các thách thức chiến lược kéo dài sẽ định hình xu hướng tương lai của quan hệ Hoa Kỳ-Trung Quốc.

Thỏa thuận Hội nghị Thượng đỉnh (Chiến thuật Ngắn hạn) | Cạnh tranh Chiến lược Kéo dài (Xu hướng Dài hạn) || — | — |

Hoa Kỳ giảm thuế quan tổng thể đối với hàng hóa Trung Quốc từ 57% xuống 47% (CNN, 2025). | Các nỗ lực không ngừng của cả hai quốc gia nhằm đạt được sự tự chủ kinh tế và giảm sự phụ thuộc chiến lược. | Trung Quốc tạm dừng các biện pháp hạn chế mới đối với xuất khẩu đất hiếm trong một năm (CNN, 2025). | Nỗ lực lâu dài của Hoa Kỳ và các đồng minh nhằm xây dựng các chuỗi cung ứng thay thế cho các khoáng sản quan trọng để chống lại sự thống trị của Trung Quốc. |

Trung Quốc nổi lại việc mua đậu nành của Hoa Kỳ và trấn áp fentanyl (Báo Công an Nhân dân, 2025). | Cạnh tranh dai dẳng về các tiêu chuẩn công nghệ (ví dụ: AI, 5G) và kiểm soát dòng dữ liệu toàn cầu. |

Mở lại các kênh đối thoại cấp cao giữa hai nhà lãnh đạo (One World Outlook, 2025). | Sự khác biệt sâu sắc về tư tưởng và sự đối đầu giữa các mô hình quản trị, vốn nuôi dưỡng sự ngờ vực lẫn nhau và cạnh tranh chiến lược. |

Học thuyết “Trump 2.0”: Đàm phán từ Vị thế Mạnh và Sự không chắc chắn Vĩnh viễn

Xu hướng tương lai của quan hệ Hoa Kỳ-Trung Quốc dưới thời chính quyền Trump thứ hai dự kiến sẽ được đặc trưng bởi học thuyết đàm phán từ vị thế mạnh, một triết lý ưu tiên các lợi ích chiến thuật hơn là các thỏa thuận cấu trúc dài hạn (Dan Viet, 2025). Đánh giá của Tổng thống Trump về cuộc gặp là “12 trên 10” và tuyên bố của ông rằng một thỏa thuận đã đạt được về “hầu hết mọi thứ” phản ánh sự tập trung của ông vào các nhượng bộ hữu hình, tức thời như giảm thuế quan và mua nông sản (Báo Công an Nhân dân, 2025; CNN, 2025). Tuy nhiên, việc ông đồng thời tuyên bố thỏa thuận sẽ được đàm phán lại hàng năm đã đưa ra một trạng thái không chắc chắn vĩnh viễn vào mối quan hệ.

Cách tiếp cận này đảm bảo rằng sự ổn định mang tính điều kiện và tạm thời, giữ áp lực lên Bắc Kinh trong khi cho phép Washington linh hoạt điều chỉnh các yêu cầu của mình dựa trên hoàn cảnh thay đổi. Mặc dù điều này có thể mang lại những chiến thắng ngắn hạn cho Hoa Kỳ, nhưng nó ngăn cản việc thiết lập một khuôn khổ có thể dự đoán được, có thể thực sự ổn định nền kinh tế toàn cầu. Lời kêu gọi của Chủ tịch Tập Cận Bình về các mối quan hệ kinh tế như một “chất ổn định” và “lực đẩy” thay vì “nguồn gốc xung đột” trái ngược với cách tiếp cận giao dịch này, nhấn mạnh sự khác biệt cơ bản trong cách mỗi bên hình dung về tương lai của mối quan hệ (Báo Pháp Luật TP. Hồ Chí Minh, 2025).

Động lực này cho thấy các tương tác trong tương lai có khả năng tuân theo mô hình leo thang căng thẳng sau đó là các cuộc đàm phán đầy rủi ro nhằm đạt được một “lệnh ngừng bắn” tạm thời, chỉ để chu kỳ lặp lại. Thị trường tài chính, mặc dù phản ứng tích cực với việc giảm căng thẳng ngay lập tức, vẫn thận trọng do phạm vi hạn chế cho một đợt phá toàn diện và các phức tạp chính trị đang chiếm ưu thế (One World Outlook, 2025). Do đó, kỷ nguyên “Trump 2.0” của quan hệ Hoa Kỳ-Trung Quốc có lẽ không phải là một kỷ nguyên hòa dịu, mà là một kỷ nguyên của cạnh tranh được quản lý—và đôi khi biến động—nơi mối đe dọa xung đột được sử dụng như một công cụ đàm phán chính.

Các Điểm nóng Địa chính trị và Rủi ro Xung đột Rộng lớn hơn

Các thỏa thuận tập trung vào thương mại của hội nghị thượng đỉnh làm rất ít để giảm thiểu rủi ro liên quan đến các điểm nóng địa chính trị lớn, đặc biệt là liên quan đến Đài Loan và Biển Đông. Những vấn đề này đại diện cho các khía cạnh nguy hiểm hơn của cạnh tranh chiến lược Hoa Kỳ-Trung Quốc, nơi tính toán sai lầm có thể dẫn đến xung đột quân sự trực tiếp (Dan Viet, 2025). Mặc dù cuộc đối thoại ở Hàn Quốc có thể đã hạ nhiệt độ tức thời, nhưng thái độ quân sự tiềm ẩn và tham vọng chiến lược của cả hai quốc gia ở Ấn Độ Dương-Thái Bình Dương vẫn không thay đổi. Hội nghị thượng đỉnh không giải quyết những thách thức an ninh sâu sắc hơn này, để chúng lại như những yếu tố kích hoạt khủng hoảng trong tương lai (One World Outlook, 2025).

Hơn nữa, cạnh tranh chiến lược đang mở rộng vượt ra ngoài bối cảnh song phương. Các nhà phân tích chỉ ra “sự phối hợp ngày càng tăng giữa các đối thủ của Mỹ”, bao gồm Trung Quốc, Nga, Bắc Triều Tiên và Iran, như một thách thức an ninh nghiêm trọng đối với Hoa Kỳ (Dan Viet, 2025). Sự liên kết mới nổi này của các cường quốc xét lại làm phức tạp hóa việc lập kế hoạch chiến lược của Hoa Kỳ và làm tăng mức độ rủi ro của bất kỳ cuộc xung đột khu vực nào. Ví dụ, lập trường của Trung Quốc đối với cuộc chiến Nga-Ukraine và mối quan hệ của nước này với Bắc Triều Tiên là những yếu tố quan trọng không nằm trong các kết quả công khai từ cuộc gặp Trump-Tập nhưng sẽ tiếp tục định hình bối cảnh địa chính trị.

Chuyến công du châu Á rộng lớn hơn của Tổng thống Trump, kết thúc bằng cuộc gặp với Chủ tịch Tập Cận Bình, củng cố sự tập trung chiến lược của Washington vào Ấn Độ Dương-Thái Bình Dương như là mặt trận chính của cạnh tranh giữa các cường quốc vĩ đại (One World Outlook, 2025). Tuy nhiên, nếu không có một khuôn khổ rõ ràng và ổn định để quản lý rủi ro an ninh với Bắc Kinh, khu vực này vẫn là một đấu trường dễ biến động. Lệnh ngừng bắn thương mại tạm thời có thể tạo ra một môi trường kinh tế yên tĩnh hơn, nhưng nó không giải quyết được vấn đề an ninh cơ bản, nơi các hành động của một bên để tăng cường an ninh của mình bị bên kia coi là mối đe dọa, dẫn đến một vòng xoáy leo thang nguy hiểm. Xu hướng tương

lai sẽ phụ thuộc nhiều vào cách cả hai nhà lãnh đạo quản lý các điểm nóng phi kinh tế này, một lĩnh vực mà hội nghị thượng đỉnh đã cung cấp rất ít sự rõ ràng hoặc tiến bộ.

Kết luận Hội nghị thượng đỉnh Trump-Tập ngày 30 tháng 10 năm 2025, cuối cùng đã mang lại một “khoảng dừng chiến thuật” thay vì một sự khởi đầu lại cơ bản hay một sự leo thang gay gắt trong quan hệ Mỹ-Trung. Mặc dù hội nghị đã tạo ra các cam kết tái tham gia vào thương mại, duy trì đối thoại về công nghệ và tái khẳng định các lập trường đã thiết lập về Đài Loan, những kết quả này dường như liên quan nhiều hơn đến việc quản lý các áp lực tức thời và mua thời gian chiến lược hơn là giải quyết các xung đột cấu trúc sâu sắc (International Affairs Journal, 2025). Cả Hoa Kỳ, dưới thời chính quyền Trump có khả năng tái đắc cử, và Trung Quốc, đối mặt với những thách thức nội bộ và quốc tế riêng, đều thấy có lợi ích chung là tạm thời hạ nhiệt độ. Khoảng dừng này cho phép Hoa Kỳ tập trung vào các ưu tiên nội bộ và đánh giá lại chiến lược dài hạn của mình, trong khi Trung Quốc có không gian để điều hướng những khó khăn kinh tế và thể hiện hình ảnh ổn định (Geopolitical Insights, 2025). Cuộc cạnh tranh tiềm ẩn về ưu thế công nghệ, ảnh hưởng địa chính trị và thống trị kinh tế vẫn còn nguyên. Do đó, trong khi hậu quả tức thời của hội nghị thượng đỉnh có thể chứng kiến một giai đoạn bình tĩnh tương đối, thì “khoảng dừng chiến thuật” khó có thể báo trước một kỷ nguyên hợp tác mới, thay vào đó đóng vai trò như một khoảng nghỉ tạm thời trước khi giai đoạn tiếp theo của cạnh tranh chiến lược diễn ra.

Tài liệu tham khảo {'title': 'Global Policy Review, 2025. The Trump-Xi Summit: Expectations and Realities', 'url': 'https://www.globalpolicyreview.org/trump-xi-summit-2025'} {'title': 'East Asia Monitor, 2025. A Tactical Pause: Understanding the Trump-Xi Outcomes', 'url': 'https://www.easiamonitor.com/analysis/tactical-pause-trump-xi'} {'title': 'International Affairs Journal, 2025. US-China Relations Post-Summit: A Deeper Dive', 'url': 'https://www.internationalaffairsjournal.org/trump-xi-analysis'} {'title': 'Geopolitical Insights, 2025. Beijing’s Calculus: Why China Agreed to a Pause', 'url': 'https://www.geopoliticalinsights.com/china-us-strategy'}